

Arthur Rimbaud

ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

Εξώφυλλο της πρώτης έκδοσης του
Μια Εποχή στην Κόλαση (Οκτώβριος 1873).

Arthur Rimbaud

ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ
ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

Arthur Rimbaud (1854-1891)
ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ
Μετάφραση: Λίζα Βαλασσάκη,
Εξώφυλλο και σχέδια: Άννα Χρυσικοπούλου
Επιμέλεια έκδοσης: Μιχαήλ Μεταξάς-5 | ανδρον
Αθήνα 2020
Σελ. 108

ISBN: 978-618-5323-41-7
Πέντανδρον 2020

Arthur Rimbaud

ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Λίζα Βαλασσάκη

ΠΕΝΤΑΝΔΡΟΝ

2 0 2 0

Αντί Πρόλογου

Ο Αρθούρος Ρεμπώ δεν έχει ανάγκη να βιογραφηθεί. Ποιητής, εξαγωγέας καφέ, ισορροπιστής της υπερβολής και του θανάτου, εργοδηγός, εξερευνητής, αποικιοκράτης, εθελοντής σε τάγματα εκστρατείας, γιος της κόλασης και του μεθυσιού, του έρωτα, της περιπέτειας και της αλόγιστης επιθυμίας για φυγή, έμπορος όπλων και πιθανότητα δουλέμπορος, καταραμένος, επαρχιώτης, προφήτης που περιφρόνησε την καθημερινότητα, τον χρόνο και την υποτέλεια των αναγκών και ιεραποστολικός τυχοδιώκτης που κυνήγησε το πεπρωμένο του στη γνώση και στην εγκατάλειψη.

Ο Ρεμπώ ο οραματιστής του μέλλοντος και του εαυτού του, αγροίκος και άγιος, πότης και υβριστής, καθοδηγητής της κραιπάλης και απορρυθμιστής όλων των αισθήσεων, συμβολιστής και διαχρονικός επαναστάτης, αναρχικός και ομοεραστής, οικουμενικός ήρωας και εξεγερμένο είδωλο ενός παραμορφωτικού καθρέπτη και Άθεος.

Ο δημιουργός του *Ερημιές του Έρωτα*, των *Εκλάμψεων* και του *Μια εποχή στην Κόλαση* αναδεικνύει την φλογερή παιδικότητα με τη δαιμόνια παραδοξότητα κάθε παραστρατημένης ψυχής που υπήρξε και αναζητεί στα δάκρυα που έχυσε την εξάντληση ανάμεσα στη τέφρα και το χιόνι.

Απόκληρος της σκοτεινής νύχτας του τελευταίου αιώνα κατέγραψε το χτυποκάρδι της σαρκικής επαφής με θλίψη ατελεύτητη και μια εποχή στην Κόλαση έκλαψε περισσότερο απ' όλα τα παιδιά του κόσμου κληροδοτώντας στον κόσμο την Αγωνία και την Απελπισία μιας αλήθειας που τελικά δεν θα μπορέσουμε να αδράξουμε ποτέ!

Μεταξάς Μιχαήλ

* * * * *

«Jadis, si je me souviens bien, ma vie était un festin où s'ouvraient tous les coeurs, où tous les vins coulaient.

Un soir, j'ai assis la Beauté sur mes genoux. -Et je l'ai trouvée amère. - Et je l'ai injuriée.

Je me suis armé contre la justice.

Je me suis enfui. Ô sorcières, ô misère, ô haine, c'est à vous que mon trésor a été confié!

Je parvins à faire s'évanouir dans mon esprit toute l'espérance humaine. Sur toute joie pour l'étrangler j'ai fait le bond sourd de la bête féroce.

J'ai appelé les bourreaux pour, en périssant, mordre la crosse de leurs fusils. J'ai appelé les fléaux, pour m'étouffer avec le sable, le sang. Le malheur a été mon dieu. Je me suis allongé dans la boue. Je me suis séché à l'air du crime. Et j'ai joué de bons tours à la folie.

Et le printemps m'a apporté l'affreux rire de l'idiot.

Or, tout dernièrement, m'étant trouvé sur le point de faire le dernier couac, j'ai songé à rechercher la clef du festin ancien, où je reprendrais peut-être appétit.

La charité est cette clef. - Cette inspiration prouve que j'ai rêvé!

«Tu resteras hyène, etc... », se récrie le démon qui me couronna de si aimables pavots. «Gagne la mort avec tous tes appétits, et ton égoïsme et tous les péchés capitaux.»

* * * * *

Κάποτε, αν θυμάμαι καλά, η ζωή μου ήταν ένα γλέντι όπου όλες οι καρδιές ξεφάντωναν και έρρεαν τα κρασιά άφθονα.

Ένα βράδυ πήρα την Ομορφιά στην αγκαλιά μου. - Και την ένοιωσα πικρή - και την αναθεμάτισα.

Ετοιμάστηκα για πόλεμο με τη δικαιοσύνη.

Ξέφυγα. Ω! μάγισσες, Ω! μιζέρια, Ω! μίσος, σας άφησα να φυλάξετε το θησαυρό μου!

Μπόρεσα να διώξω από το μυαλό μου κάθε ανθρώπινη ελπίδα. Για να καταπνίξω κάθε χαρά χύμηξα στα ύπουλα σαν άγριο θηρίο.

Έκανα έκκληση στους δήμιους για να δαγκώσω την κάνη των τουφεκίων τους καθώς θα πέθαινα. Έκανα έκκληση στις μαστιγες, για να πνιγώ σε άμμο και αίμα. Θεός μου, η δυστυχία. Κυλίστηκα στη λάσπη. Στέγνωσα από τον αέρα που είχε μολυνθεί από το έγκλημα. Έχω παίξει τον ανόητο μέχρι το σημείο της τρέλας.

Τώρα πρόσφατα, όταν αισθάνθηκα τον εαυτό μου λίγο πριν το κύκνειο άσμα μου σκέφτηκα να αναζητήσω το κλειδί για τα παλιά γλέντια, μήπως κι έβρισκα και πάλι την όρεξη.

Αυτό το κλειδί είναι η ευσπλαχνία. - Αυτή η ιδέα αποδεικνύει ότι ονειρενόμουν!

«Θα μείνεις μια ύαινα, κλπ ...», αναφωνεί ο δαίμονας που με στέφει με τόσο ωραίες παπαρούνες. «Επιδιώξτε το θάνατο με όλες τις επιθυμίες σας, και τον εγωισμό και όλες τις θανάσιμες αμαρτίες».

Ah ! j'en ai trop pris: -Mais, cher Satan, je vous en conjure, une prunelle moins irritée! et en attendant les quelques petites lâchetés en retard, vous qui aimez dans l'écrivain l'absence des facultés descriptives ou instructives, je vous détache ces quelques hideux feuillets de mon carnet de damné.

Αχ! Έχω πάρει πάρα πολλά από αυτά: - Αλλά, αγαπητέ μου Εωσφόρε, σας ξορκίζω, ατενίστε με με λιγότερη οργή! περιμένοντας μερικές αργοπορημένες μικρότητες, δεδομένου ότι εκτιμάτε σε έναν συγγραφέα κάθε έλλειψη περιγραφικής ή διδακτικής αίσθησης, σας διαβιβάζω αυτές τις λίγες φρικαλέες σελίδες από το ημερολόγιο μιας καταραμένης ψυχής.

MAUVAIS SANG

—

J'ai de mes ancêtres gaulois l'oeil bleu blanc, la cervelle étroite, et la maladresse dans la lutte. Je trouve mon habillement aussi barbare que le leur. Mais je ne beurre pas ma chevelure.

Les Gaulois étaient les écorcheurs de bêtes, les brûleurs d'herbes les plus ineptes de leur temps.

D'eux, j'ai: l'idolâtrie et l'amour du sacrilège; -oh ! tous les vices, colère, luxure, - magnifique, la luxure; -surtout mensonge et paresse.

J'ai horreur de tous les métiers. Maîtres et ouvriers, tous paysans, ignobles. La main à plume vaut la main à charrue. -Quel siècle à mains !-Je n'aurai jamais ma main. Après, la domesticité mène trop loin. L'honnêteté de la mendicité me navre. Les criminels dégoûtent comme des châtrés : moi, je suis intact, et ça m'est égal.

Mais ! qui a fait ma langue perfide tellement, qu'elle ait guidé et sauvegardé jusqu'ici ma paresse ? Sans me servir pour rien même de mon corps, et plus oisif que le crapaud, j'ai vécu partout. Pas une famille d'Europe que je

ΚΑΚΟ ΑΙΜΑ

Από τους προγόνους μου τους Γαλάτες πήρα τα γαλαζωπά μάτια, είμαι στενόμυαλος και άτσαλος στη μάχη. Νομίζω ότι τα ρούχα μου είναι βάρβαρα σαν τα δικά τους. Τα μαλλιά μου όμως δεν τα λιγδώνω.

Οι Γαλάτες ήταν εκδοροσφαγείς και αδέξιοι καψαλιστές των χωραφιών τους, οι χειρότεροι του καιρού τους.

Από αυτούς κληρονομώ: την ειδωλολατρία και την αγάπη για ιεροσυλίες. - Α! και όλα τα βίτσια, το θυμό, τη λαγνεία, - φοβερή η λαγνεία, - και κυρίως τα ψέμματα και την τεμπελιά.

Όλα τα επαγγέλματα μου προξενούν τρόμο. Αφεντικά και εργάτες, όλοι τους αγρότες, κατωτάτης υποστάθμης. Το χέρι που κρατάει την πένα είναι τόσο καλό όσο και το χέρι που κρατά το άροτρο. - Τι καιροί χειρωνακτικής εργασίας! - Δεν θα μάθω ποτέ να χρησιμοποιώ τα χέρια μου. Και τότε, οι δουλειές του σπιτιού δεν κάνουν για μένα. Η εντιμότητα του ζητιάνου με ενοχλεί. Οι εγκληματίες είναι εξίσου αηδιαστικοί με τους ευνουχισμένους άντρες: είμαι άθικτος και δεν με νοιάζει.

Αλλά! Ποιός έχει κάνει τη γλώσσα μου τόσο πονηρή, που σε ότι μέχρι τώρα με έχει συμβουλεύσει, με έχει κρατήσει σε αδράνεια; Δεν έχω χρησιμοποιήσει ακόμα και το σώμα μου για κάτι. Πιο αργόσχολος κι από τον βάτραχο, έχω ζήσει παντού. Δεν υπάρχει ούτε μια οικογένεια στην Ευρώπη που

ne connaisse. -J'entends des familles comme la mienne, qui tiennent tout de la déclaration des Droits de l'Homme. - J'ai connu chaque fils de famille!

Si j'avais des antécédents à un point quelconque de l'histoire de France!

Mais non, rien.

Il m'est bien évident que j'ai toujours été race inférieure. Je ne puis comprendre la révolte. Ma race ne se souleva jamais que pour piller: tels les loups à la bête qu'ils n'ont pas tuée.

Je me rappelle l'histoire de la France, fille aînée de l'Église. J'aurais fait, manant, le Voyage de terre sainte ; j'ai dans la tête des routes dans les plaines souabes, des vues de Byzance, des remparts de Solyme : le culte de Marie, l'attendrissement sur le Crucifié s'éveillent en moi parmi mille féeries profanes. -Je suis assis, lépreux, sur les pots cassés et les orties, au pied d'un mur rongé par le soleil. -Plus tard, reître, j'aurais bivouqué sous les nuits d'Allemagne.

Ah! encore: je danse le sabbat dans une rouge clairière, avec des vieilles et des enfants.

Je ne me souviens pas plus loin que cette terre-ci et le christianisme. Je n'en finirais pas de me revoir dans ce passé. Mais toujours seul; sans famille ; même, quelle langue parlaisje? Je ne me vois jamais dans les conseil du Christ ; ni dans les conseils des Seigneurs, - représentants du Christ.

Qu'étais-je au siècle dernier: je ne me retrouve qu'aujourd'hui. Plus de vagabonds, plus de guerres vagues La

δεν γνωρίζω. - Οικογένειες, εννοώ, όπως και η δική μου, που οφείλουμε την ύπαρξή μας στη Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. - Έχω γνωρίσει γόνο κάθε τέτοιας οικογένειας!

Μακάρι να είχα έστω έναν πρόγονο γνωστό στη Γαλλική ιστορία. Αλλά αντ' αυτού, τίποτα.

Γνωρίζω καλά ότι κατάγομαι από κατώτερη φυλή. Δεν μπορώ να καταλάβω την εξέγερση. Η φυλή μου δεν εξεγέρθηκε ποτέ, παρά μόνο λεηλάτησε: όπως οι λύκοι που ορμάνε σ' ένα κτήνος που βρήκαν σκοτωμένο.

Θυμάμαι την ιστορία της Γαλλίας, την πρώτη κόρη της Εκκλησίας. Θα είχα πάει, σα χωρικός περιπλανώμενος στους Αγίους Τόπους. Σκέφτομαι δρόμους στις πεδιάδες της Σουαβίας, τοποθεσίες του Βυζαντίου, τους προμαχώνες των ΙεροΣολύμων: η υπερβολική αφοσοίωση της Μαρίας, οι θλιβερές σκέψεις μπροστά στον Εσταυρωμένο, ξεσηκώνουν μέσα μου απίστευτα βέβηλες επιθυμίες. - Είμαι καθισμένος, λεπρός, ανάμεσα σε σπασμένα δοχεία και τσουκνίδες, στους πρόποδες ενός τείχους ροκανισμένου απ' το λιοπύρι. - Και αργότερα, περιπλανώμενος μισθοφόρος, θα διανυκτέρευα στη γερμανική ύπαιθρο.

Α! Κάτι ακόμα: Χορεύω σε Σαββατιάτικη τελετή, σε άλικο ξέφωτο, με γριές και παιδιά.

Δεν θυμάμαι πιά παρά αυτή τη γη και τον Χριστιανισμό. Δε θα σταματούσα να με ξαναβλέπω σε αυτό το παρελθόν. Αλλά πάντα μόνος. χωρίς οικογένεια, μάλιστα, ποια γλώσσα μιλούσα; δεν βλέπω τον εαυτό μου ποτέ στα συμβούλια του Χριστού. ούτε στα συμβούλια των Λόρδων, - των εκπροσώπων του Χριστού.

Τι ήμουνα τον περασμένο αιώνα: δε με ξαναβρίσκω παρά σήμερα. Ούτε αλήτες ούτε αμφίβολοι πόλεμοι. Η

race inférieure a tout couvert -le peuple, comme on dit, la raison; la nation et la science.

Oh! la science! On a tout repris. Pour le corps et pour l'âme, - le viatique, - on a la médecine et la philosophie, -les remèdes de bonnes femmes et les chansons populaires arrangées. Et les divertissements des princes et les jeux qu'ils interdisaient ! Géographie, cosmographie, mécanique, chimie ! ...

La science, la nouvelle noblesse! Le progrès. Le monde marche! Pourquoi ne tournerait-il pas?

C'est la vision des nombres. Nous allons à l'Esprit, C'est très certain, c'est oracle, ce que je dis. je comprends, et ne sachant m'expliquer sans paroles païennes, je voudrais me taire.

Le sang païen revient ! L'Esprit est proche ; pourquoi Christ ne m'aide-t-il pas, en donnant à mon âme noblesse et liberté ? Hélas, l'Évangile a passé ! l'Évangile ! l'Évangile.

J'attends Dieu avec gourmandise. Je suis de race inférieure de toute éternité.

Me voici sur la plage armoricaine. Que les villes s'allument dans le soir. Ma journée est faite ; je quitte l'Europe. L'air marin brûlera mes poumons; les climats perdus me tanneront. Nager, broyer l'herbe, chasser, fumer surtout ; boire des liqueurs fortes comme du métal bouillant, -comme faisaient ces chers ancêtres autour des feux.

Je reviendrai, avec des membres de fer, la peau sombre, l'oeil furieux: sur mon masque, on me jugera d'une race forte. J'aurai de l'or: je serai oisif et brutal. Les femmes

κατώτερη γενιά τα σάρωσε όλα - τον Λαό, όπως λένε, η λογική. Το έθνος και η επιστήμη.

Α, η Επιστήμη! Τα πάντα προέρχονται από το παρελθόν. Για το σώμα και την ψυχή, - επιθανάτια μετάληψη, - έχουμε την Ιατρική και τη Φιλοσοφία, οικιακές θεραπείες και λαϊκά τραγούδια. Και βασιλικές ψυχαγωγίες και παιχνίδια που απαγορεύουν οι βασιλιάδες! Γεωγραφία, Κοσμογραφία, Μηχανική, Χημεία!...

Επιστήμη, η νέα ευγένεια! Πρόοδος. Ο κόσμος κινείται! ... Και γιατί δεν πρέπει;

Έχουμε οράματα αριθμών. Κινούμαστε προς το Πνεύμα. Αυτό που λέω είναι απλό και απολύτως σωστό. Καταλαβαίνω, και δεδομένου ότι δεν μπορώ να εκφράσω τον εαυτό μου χωρίς ειδωλολατρικούς όρους, θα προτιμούσα να παραμένω ήσυχος.

Το παγανιστικό αίμα επιστρέφει! Το Πνεύμα είναι κοντά, γιατί ο Χριστός δεν με βοηθάει και παραχωρεί στην ψυχή μου ευγένεια και ελευθερία. Αλίμονο! το Ευαγγέλιο ανήκει στο παρελθόν! Το Ευαγγέλιο! Το Ευαγγέλιο.

Περιμένω ανυπόμονα τον Θεό. Είμαι από κατώτερη φυλή για πάντα και πάντα.

Και τώρα είμαι στη Βρεττάνη, στ'ακρογιάλια της Γαλατικής Αρμορικής. Αφήστε τις πόλεις να ανάψουν τα φώτα τους το βράδυ Η μέρα μου τελείωσε. Φεύγω από την Ευρώπη. Ο αέρας της θάλασσας θα κάψει τους πνεύμονές μου, τα χαμένα κλίματα θα κάνουν το δέρμα μου ηλιοκαμμένο. Να κολυμπήσω, να αλέσω το γρασίδι, να κυνηγήσω, πάνω απ' όλα να καπνίσω. να πιώ αφέντια, τόσο δυνατά όσο το λιωμένο μέταλλο- όπως έκαναν οι λατρευτοί μας πρόγονοι γύρω από τη φωτιά.

Θα επανέλθω με σιδερένια άκρα, με σκοτεινό δέρμα και θυμωμένα μάτια: με αυτό το προσωπείο, θα νομίσουν ότι ανήκω σε μια ισχυρή φυλή. Θα έχω χρυσό: θα είμαι βάνανσος και αδυσώπητος. Οι γυναίκες

soignent ces féroces infirmes retour des pays chauds. Je serai mêlé aux affaires politiques. Sauvé.

Maintenant je suis maudit, j'ai horreur de la patrie. Le meilleur, c'est un sommeil bien ivre, sur la grève.

On ne part pas. - Reprenons les chemins d'ici, chargé de mon vice, le vice qui a poussé ses racines de souffrance à mon côté, dès l'âge de raison -qui monte au ciel, me bat, me renverse, me traîne.

La dernière innocence et la dernière timidité. C'est dit. Ne pas porter au monde mes dégoûts et mes trahisons.

Allons! La marche, le fardeau, le désert, l'ennui et la colère.

A qui me louer ? Quelle bête faut-il adorer ? Quelle sainte image attaque-t-on ?

Quels coeurs briserai-je ? Quel mensonge dois-je tenir ?
-Dans quel sang marcher ?

Plutôt, se garder de la justice. -La vie dure, l'abrutissement simple, - soulever, le poing desséché, le couvercle du cercueil, s'asseoir, s'étouffer. Ainsi point de vieillesse, ni de dangers : la terreur n'est pas française.

-Ah! je suis tellement délaissé que j'offre à n'importe quelle divine image des élans vers la perfection.

O mon abnégation, ô ma charité merveilleuse! ici-bas, pourtant!

De profundis, Domine, suis-je bête !

που περιθάλλουν αυτούς τους άγριους ανήμπορους που επιστρέφουν από τις τροπικές περιοχές. Θα ασχοληθώ με την πολιτική. Σώθηκα.

Τώρα είμαι καταραμένος, κατακρίνω την πατρίδα μου. Το καλύτερο πράγμα είναι ένας μεθυσμένος ύπνος, σε κάποια λωρίδα ακτής.

Αλλά κανείς δεν φεύγει. - Ας ξεκινήσουμε για μια ακόμη φορά το δρόμο μας, εφοδιασμένος με τη διαφθορά μου, τη διαφθορά που έσπρωξε τις ρίζες της στον πόνο μου τότε που η εποχή της λογικής έχει οδηγήσει τις ρίζες του πόνου στην πλευρά μου - που ανεβαίνει στον ουρανό, με χτυπάει, με εκτοξεύει, με τραβάει.

Τελευταία αθωότητα, τελευταία ασέβεια. Το είπαμε. Μην μεταφέρετε πια την οργή και τις προδοσίες μου στον κόσμο.

Πάμε! Η πορεία, το φορτίο, η έρημος, η πλήξη και ο θυμός.

Σε ποιόν να πουλήσω τον εαυτό μου; Ποιό θηρίο πρέπει να λατρέψω; Ποιά ιερή εικόνα να βεβηλώσω; Ποιές καρδιές να σπάσω; Ποιό ψέμα να διατηρήσω; - Πάνω σε ποιο αίμα να περπατήσω;

Καλύτερα να αποφύγετε τη δικαιοσύνη. - Η σκληρή ζωή, η αποκτήνωση, - με μια σφιχτή γροθιά να σηκώνεις το καπάκι του φέρετρου, να ξαπλώνεις και να ασφυκτιάς. Δεν υπάρχουν γηραιά με αυτόν τον τρόπο, κανένας κίνδυνος: ο τρόμος δεν είναι γαλλικός.

- Α! Είμαι τόσο αφημένος που θα προσφέρω σε κάθε ιερή εικόνα ωθήσεις προς την τελειότητα.

Ω αυταπάρνησή μου, ω υπέροχη φιλανθρωπία μου! Εδώ κάτω πάντως!

Από τα βάθη της ψυχής μου Κύριε, είμαι ηλίθιος!

Encore tout enfant, j'admirais le forçat intraitable sur qui se referme toujours le bagné; je visitais les auberges et les garnis qu'il aurait sacrés par son séjour; je voyais avec son idée le ciel bleu et le travail fleuri de la campagne; je flairais sa fatalité dans les villes. Il avait plus de force qu'un saint, plus de bon sens qu'un voyageur, -et lui, lui seul! pour témoin de sa gloire et de sa raison.

Sur les routes, par des nuits d'hiver, sans gîte, sans habits, sans pain, une voix étreignait mon cœur gelé : «Faiblesse ou force: te voilà, c'est la force. Tu ne sais ni où tu vas ni pourquoi tu vas, entre partout, réponds à tout. On ne te tuera pas plus que si tu étais cadavre. » Au matin j'avais le regard si perdu et la contenance si morte, que ceux que j'ai rencontrés ne m'ont peut-être pas vu.

Dans les villes la boue m'apparaissait soudainement rouge et noire, comme une glace quand la lampe circule dans la chambre voisine, comme un trésor dans la forêt!

Bonne chance, criai-je, et je voyais une mer de flammes et de fumée au ciel; et, à gauche, à droite, toutes les richesses flambant comme un milliard de tonnerres.

Mais l'orgie et la camaraderie des femmes m'étaient interdites. Pas même un compagnon. Je me voyais devant une foule exaspérée, en face du peloton d'exécution, pleurant du malheur qu'ils n'aient pu comprendre, et pardonnant! -Comme Jeanne d'Arc!

- « Prêtres, professeurs, maîtres, vous vous trompez en me livrant à la justice. Je n'ai jamais été de ce peuple-ci ; je n'ai jamais été chrétien ; je suis de la race qui chantait dans le supplice ; je ne comprends pas les lois ; je n'ai pas le sens moral, je suis une brute : vous vous trompez. »

Oui, j'ai les yeux fermés à votre lumière. Je suis une bête, un nègre. Mais je puis être sauvé. Vous êtes de faux nègres, vous, maniaques, féroces, avarés. Marchand, tu es nègre ; magistrat, tu es nègre ; général, tu es nègre ; empereur,

Όταν ήμουν ακόμα μικρό παιδί, θαύμαζα τον αμετανόητο κατάδικο που όλο και ξαναγυρνούσε στα κάτεργα. Επισκεπτόμουν καπηλειά κι ενοικιαζόμενα δωμάτια που είχαν πια καθαγιαστεί απ' τις τόσες επισκέψεις του. Είδα με τα μάτια του τον γαλάζιο ουρανό και τους γεμάτους λουλούδια αγρούς. Ακολούθησα το θανατηφόρο άρωμά του μέσα στους δρόμους της πόλης. Είχε περισσότερη δύναμη από τους αγίους, περισσότερη λογική από οποιονδήποτε εξερευνητή - και αυτός, μόνος! ήταν μάρτυρας της δόξας και της ορθότητας του.

Στις διαδρομές μου τις χειμωνιάτικες νύχτες, άστεγος, ρακέन्दυτος και πεινασμένος, μια φωνή συγκρατούσε την κρύα μου καρδιά: «Αδυναμία ή δύναμη; υπάρχει, αυτή είναι η δύναμη. Δεν ξέρετε πού πηγαίνετε ή γιατί πηγαίνετε, πηγαίνετε παντού, απαντάτε σε όλους. Κανείς δεν θα σε σκοτώσει περισσότερο από ό,τι αν ήσουν πτώμα». Το πρωί τα μάτια μου ήταν τόσο κενά και το πρόσωπό μου τόσο νεκρό, που όποιον κι αν απαντούσα στο δρόμο σίγουρα ούτε καν θα με έβλεπε.

Στις πόλεις, η λάσπη ξαφνικά έγινε κόκκινη και μαύρη, όπως ένας καθρέφτης όταν μια λάμπα κινείται στη διπλανή αίθουσα, σα θησαυρός στο δάσος!

Καλή τύχη, φώναζα, και είδα μια θάλασσα όλο φλόγες που ο καπνός τους ανέβαινε ως τον ουρανό - και αριστερά και δεξιά, όλος ο πλούτος εξερράγη σαν ένα δισεκατομμύριο κεραυνοί.

Αλλά τα όργια και η συντροφιά των γυναικών ήταν αδύνατα για μένα. Ούτε καν ένας φίλος. Είδα τον εαυτό μου μπροστά σ'έναν οργισμένο όχλο, να αντιμετωπίζω ένα εκτελεστικό απόσπασμα, να κλαίει με απέραντη θλίψη που δεν μπορούσαν να με κατανοήσουν, και να μου δίνουν χάρη! - Όπως η Ιωάννα της Λωρραίνης!

- «Ιερείς, καθηγητές και άρχοντες, κάνετε λάθος αν με παραδώσετε στα χέρια του νόμου. Δεν ήμουν ποτέ ένας από σας. Δεν ήμουν ποτέ Χριστιανός. Ανήκω σ' αυτούς που αγωνίζονταν και τραγουδούσαν πάνω στα ικριώματα. Δεν καταλαβαίνω τους νόμους σας. Δεν έχω ηθική αίσθηση. Είμαι ένας ανήθικος. κάνετε λάθος... «

Ναι, τα μάτια μου είναι κλειστά στο φως σας. Είμαι ένα ζώο, ένας νέγρος. Αλλά μπορώ να σωθώ. Είστε ψευτονέγροι μανιακοί, άγριοι, κακοί, όλοι σας. Εμποράκο, είσαι νέγρος. Δικαστή, είσαι νέγρος. Στρατηγέ, είσαι νέγρος. Αυτοκράτορα,

vieille démangeaison, tu es nègre ; tu as bu d'une liqueur non taxée, de la fabrique de Satan. -Ce peuple est inspiré par la fièvre et le cancer. Infirmes et vieillards sont tellement respectables qu'ils demandent à être bouillis. - Le plus malin est de quitter ce continent, où la folie rôde pour pourvoir d'otages ces misérables. J'entre au vrai royaume des enfants de Cham.

Connais-je encore la nature ? me connais-je ? -Plus de mots. J'ensevelis les morts dans mon ventre. Cris, tambour, danse, danse, danse, danse ! Je ne vois même pas l'heure où, les blancs débarquant, je tomberai au néant.

Faim, soif, cris, danse, danse, danse, danse !

Les blancs débarquent. Le canon ! Il faut se soumettre au baptême, s'habiller, travailler.

J'ai reçu au coeur le coup de la grâce. Ah ! je ne l'avais pas prévu !

Je n'ai point fait le mal. Les jours vont m'être légers, le repentir me sera épargné. Je n'aurai pas eu les tourments de l'âme presque morte au bien, où remonte la lumière sévère comme les cierges funéraires. Le sort du fils de famille, cercueil prématuré couvert de limpides larmes. Sans doute la débauche est bête, le vice est bête ; il faut jeter la pourriture à l'écart. Mais l'horloge ne sera pas arrivée à ne plus sonner -que l'heure de la pure douleur!

Vais-je être enlevé comme un enfant, pour jouer au paradis dans l'oubli de tout le malheur !

Vite ! est-il d'autres vies ? -Le sommeil dans la richesse est impossible. La richesse a toujours été bien public. L'amour divin seul octroie les clefs de la science.

παλιονέγρε, έχεις πει ένα αφορολόγητο ποτό, από τη φάμπρικα του Εωσφόρου. - Αυτό το έθνος είναι εμπνευσμένο από τον πυρετό και τον καρκίνο. Οι ανήμποροι και οι γέροι είναι τόσο αξιοσέβαστοι που ζητούν να τους βράσουν. - Το καλύτερο πράγμα είναι να αφήσουμε αυτήν την ήπειρο, όπου η τρέλα τρέχει, για να προμηθεύει ομήρους σε αυτούς τους κακούς. Θα εισέλθω στην αληθινή βασιλεία των γιων του Χαμ.

Καταλαβαίνω τη φύση; Καταλαβαίνω τον εαυτό μου; - Όχι άλλα λόγια. Θάβω νεκρούς στα σπλάχνα μου.... Κραυγές, τύμπανα, χορός, χορός, χορός, χορός! Δεν μπορώ ακόμη να φανταστώ την ώρα που θα καταφτάσουν οι λευκοί άνδρες για να πέσω στο χάος.

Πείνα, δίψα, κραυγές, χορός, χορός, χορός, χορός!

Οι λευκοί άνθρωποι καταφθάνουν. Το κανόνι! Τώρα πρέπει να υποστούμε τη βάφτιση, να ντυθούμε και να πάμε στη δουλειά.

Ένοιωσα στην καρδιά μου το τελειωτικό χτύπημα. Α! Δεν είχα σκεφτεί ότι αυτό θα συνέβαινε!

Αλλά δεν έκανα τίποτα λάθος. Οι μέρες μου θα είναι εύκολες και δε θα χρειάζομαι μεταμέλεια. Δεν θα είχα τα μαρτύρια μιας ψυχής νεκρής για τα καλά, όπου το φως της αναδύεται σαν απ' τα κεριά μιας κηδείας. Η μοίρα ενός πρώτογεννημένου γιού, ένα πρόωρο φέρετρο που καλύπτεται με λαμπερά δάκρυα. Χωρίς αμφιβολία, η κραιπάλη είναι ηλίθια, η διαστροφή είναι ηλίθια. Όλα τα σάπια πρέπει να αποβληθούν. Αλλά το ρολόι δεν θα χτυπά παρά τις ώρες του απόλυτου πόνου! Θα μπορούσα να φέρομαι άραγε σαν ένα παιδί, να παίζω στον παράδεισο, ξεχνώντας όλη αυτή τη δυστυχία!

Γρήγορα! Υπάρχουν άλλες ζωές; - Ο ύπνος για τους πλούσιους είναι αδύνατος. Τα πλούτη ήταν πάντα διαθέσιμα για όλους. Μόνο η θεϊκή αγάπη δίνει τα κλειδιά της γνώσης.

Je vois que la nature n'est qu'un spectacle de bonté. Adieu chimères, idéals, erreurs.

Le chant raisonnable des anges s'élève du navire sauveur: c'est l'amour divin. -

Deux amours ! je puis mourir de l'amour terrestre, mourir de dévouement. J'ai laissé des âmes dont la peine s'accroîtra de mon départ ! Vous me choisissez parmi les naufragés; ceux qui restent sont-ils pas mes amis ?

Sauvez-les.

La raison m'est née. Le monde est bon. Je bénirai la vie. J'aimerai mes frères. Ce ne sont plus des promesses d'enfance. Ni l'espoir d'échapper à la vieillesse et à la mort. Dieu fait ma force et je loue Dieu.

L'ennui n'est plus mon amour. Les rages, les débauches, la folie, -dont je sais tous les élans et les désastres, -tout mon fardeau est déposé. Apprécions sans vertige l'étendue de mon innocence.

Je ne serais plus capable de demander le réconfort d'une bastonnade. je ne me crois pas embarqué pour une noce avec Jésus-Christ pour beau-père.

Je ne suis pas prisonnier de ma raison. J'ai dit : Dieu je veux la liberté dans le salut : comment la poursuivre ? Les goûts frivoles m'ont quitté. Plus besoin de dévouement ni d'amour divin. Je ne regrette pas le siècle des coeurs sensibles. Chacun a sa raison, mépris et charité : je retiens ma place au sommet de cette angélique échelle de bon sens.

Quant au bonheur établi, domestique ou non... non, je ne veux pas. Je suis trop dissipé, trop faible. La vie fleurit

Βλέπω ότι η φύση δεν είναι παρά ένα πανόραμα καλοσύνης. Αντίο χίμαιρες, ιδανικά και λάθη.

Το λογικό τραγούδι των αγγέλων αντηχεί από το πλοίο της σωτηρίας: είναι θεϊκή αγάπη. - Δύο αγάπες! Μπορώ να πεθάνω από την επίγεια αγάπη, να πεθάνω από αφοσίωση. Έχω αφήσει πίσω πλάσματα που η στενοχώρια τους θα μεγαλώσει με τη φυγή μου! Με διαλέγετε από τους ναυαγούς, δεν είναι αυτοί που μένουν φίλοι μου;

Σώστε τους!

Ο σκοπός ξαναζωντάνεψε μέσα μου. Ο κόσμος είναι καλός. Θα ευλογήσω τη ζωή. Θα αγαπήσω τους αδελφούς μου. Δεν υπάρχουν πλέον παιδικές υποσχέσεις. Ούτε η ελπίδα της διαφυγής από το γήρας και το θάνατο. Ο Θεός είναι η δύναμή μου και δοξάζω τον Θεό.

Η πλήξη δεν είναι πλέον η αγάπη μου. Οργή, κραιπάλες, τρέλα, γνωρίζω κάθε διέγερση τους και καταστροφή - άφησα ολόκληρο το φορτίο μου. Ας εκτιμήσουμε με καθαρό μυαλό την έκταση της αθωότητάς μου.

Δεν είμαι πλέον σε θέση να ζητήσω την παρηγοριά ενός ξυλοδαρμού. Δεν φαντάζομαι ότι βρίσκομαι σε ένα γάμο με τον Ιησού Χριστό πεθερό μου.

Δεν είμαι φυλακισμένος του δικού μου σκοπού. Έχω πει: Θεέ μου. Θέλω την ελευθερία μέσα στη σωτηρία: πώς θα το κάνω; Οι επιπόλαιες απολαύσεις μ'εγκατέλιψαν. Δεν υπάρχει πλέον ανάγκη για θεϊκή αγάπη ή για αφοσίωση στο καθήκον. Δεν έχω πια ανάγκη την εποχή του συναισθήματος. Όλοι έχουν τον σκοπό τους, περιφρόνηση, φιλανθρωπία: Κρατάω τη θέση μου στην κορυφή της αγγελικής σκάλας της κοινής λογικής.

Όσο για την αποκτημένη ευτυχία, εγχώρια ή όχι ... όχι, δεν μπορώ. Είμαι πολύ διαλυμένος, πάρα πολύ αδύναμος. Η δουλειά κάνει τη ζωή

par le travail, vieille vérité : moi, ma vie n'est pas assez pesante, elle s'envole et flotte loin au-dessus de l'action, ce cher point du monde.

Comme je deviens vieille fille, à manquer du courage, d'aimer la mort !

Si Dieu m'accordait le calme céleste, aérien, la prière, comme les anciens saints. -

Les saints, des forts ! les anachorètes, des artistes comme il n'en faut plus !

Farce continuelle ? Mon innocence me ferait pleurer. La vie est la farce à mener par tous.

Assez ! voici la punition. - En marche !

Ah ! les poumons brûlent, les tempes grondent ! La nuit roule dans mes yeux, par ce soleil ! Le coeur... les membres...

Où va-t-on ? au combat ? Je suis faible ! les autres avancent. Les outils, les armes... le temps ! ...

Feu ! feu sur moi ! Là ! ou je me rends. - Lâches ! - Je me tue ! Je me jette aux pieds des chevaux !

Ah ! ... - je m'y habituerai.

Ce serait la vie française, le sentier de l'honneur !

ν' ανθίζει, μια παλιά ιδέα, όχι δική μου. Η ζωή μου δεν ζυγίζει πολύ, απομακρύνεται και επιπλέει πολύ πέρα από τη δράση, το αγαπημένο σημείο του κόσμου.

Γίνομαι γεροντοκόρη, που δεν έχει το θάρρος να αγαπήσει το θάνατο!

Εάν μόνο ο Θεός μου έδινε αυτή την ουράνια ηρεμία, και την προσευχή, όπως οι παλιοί άγιοι. -

Οι Άγιοι! Ήταν δυνατοί! Αναχωρητές, καλλιτέχνες του είδους που δεν χρειαζόμαστε πλέον!

Αυτή η φάρσα δεν έχει τέλος; Η αθωότητά μου αρκεί για να κλάψω. Η ζωή είναι η φάρσα που όλοι πρέπει να παίζουμε.

Σταματήστε! αυτή είναι η τιμωρία σας. - Εμπρός!

Αχ! Τα σωθικά μου καίγονται, οι κρόταφοί μου σιγοβροντούν! Η νύχτα κυλά στα μάτια μου, κάτω από αυτόν τον ήλιο! Η καρδιά μου ... τα χέρια και τα πόδια ...

Πού πάμε; Στη μάχη; Είμαι αδύναμος! οι άλλοι προχωρούν. Εργαλεία, όπλα ... δώσε μου χρόνο...

Φωτιά! Φωτιά πάνω μου! Εδώ! ή παραδίνομαι. - Δειλοί! - Θα σκοτώσω τον εαυτό μου! Θα ριχτώ κάτω από τις οπλές των αλόγων!

Αχ! ... - Θα το συνηθίσω.

Αυτός θα ήταν ο γαλλικός τρόπος, το δρομάκι της τιμής!

NUIT DE L'ENFER

J'ai avalé une fameuse gorgée de poison. - Trois fois béni soit le conseil qui m'est arrivé! - Les entrailles me brûlent. La violence du venin tord mes membres, me rend difforme, me terrasse. Je meurs de soif, j'étouffe, je ne puis crier. C'est l'enfer, l'éternelle peine! Voyez comme le feu se relève! Je brûle comme il faut. Va, démon!

J'avais entrevu la conversion au bien et au bonheur, le salut. Puis-je décrire la vision, l'air de l'enfer ne souffre pas les hymnes! C'étaient des millions de créatures charmantes, un suave concert spirituel, la force et la paix, les nobles ambitions, que sais-je?

Les nobles ambitions!

Et c'est encore la vie! - Si la damnation est éternelle ! Un homme qui veut se mutiler est bien damné, n'est-ce pas? Je me crois en enfer, donc j'y suis. C'est l'exécution du catéchisme. Je suis esclave de mon baptême. Parents, vous avez fait mon malheur et vous avez fait le vôtre. Pauvre innocent! - L'enfer ne peut attaquer les païens. - C'est la vie encore! Plus tard, les délices de la damnation

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

Κατάπια μια τεράστια γουλιά δηλητήριο. - Τρισευλογημένη η συμβουλή που μου δόθηκε!- Τα σπλάχνα μου πήραν φωτιά. Η δύναμη του δηλητηρίου κακοφορμίζει τα χέρια και τα πόδια μου, με παγιδεύει, με οδηγεί στο έδαφος. Πεθαίνω από δίψα, πνίγομαι, δεν μπορώ να ουρλιάξω. Αυτή είναι η κόλαση, η αιώνια ταλαιπωρία! Δείτε πώς φτάνουν οι φλόγες! Με καίνε όπως μου πρέπει. Συνεχίστε, Εωσφόρε!

Είχα προβλέψει την προσφυγή στο καλό και στην ευτυχία, τη σωτηρία. Πώς μπορώ να περιγράψω το όραμά μου, ο αέρας της κόλασης είναι πολύ πυκνός για ύμνους! Υπήρχαν εκατομμύρια χαριτωμένα όντα, ένα αρμονικό πνευματικό κονσέρτο, δύναμη και ειρήνη, ευγενείς φιλοδοξίες άραγε;

Οι ευγενείς φιλοδοξίες!

Αλλά είμαι ακόμα ζωντανός! - Υποθέστε ότι η καταδίκη είναι αιώνια! Ένας άνθρωπος που θέλει να ακρωτηριαστεί είναι σίγουρα καταδικασμένος, έτσι δεν είναι; Πιστεύω ότι είμαι στην Κόλαση, επομένως είμαι. Αυτή είναι η κατήχηση στην πράξη. Είμαι ο δούλος του βαπτίσματος μου. Εσείς, οι γονείς μου, μου έχετε καταστρέψει τη ζωή μου και τη δική σας. Καημένο παιδί! - Η κόλαση είναι ανίσχυρη απέναντι στους ειδωλολάτρες. - Είμαι ακόμα ζωντανός! Αργότερα, οι απολαύσεις της καταδίκης

seront plus profondes. Un crime, vite, que je tombe au néant, de par la loi humaine.

Tais-toi, mais tais-toi!... C'est la honte, le reproche, ici: Satan qui dit que le feu est ignoble, que ma colère est affreusement sotte. - Assez!... Des erreurs qu'on me souffle, magies, parfums faux, musiques puériles. -Et dire que je tiens la vérité, que je vois la justice: j'ai un jugement sain et arrêté, je suis prêt pour la perfection... Orgueil. - La peau de ma tête se dessèche. Pitié! Seigneur, j'ai peur. J'ai soif, si soif! Ah! l'enfance, l'herbe, la pluie, le lac sur les pierres, le clair de lune quand le clocher sonnait douze... Le diable est au clocher, à cette heure. Marie! Sainte Vierge!... -Horreur de ma bêtise.

Là-bas, ne sont-ce pas des âmes honnêtes, qui me veulent du bien?... Venez... J'ai un oreiller sur la bouche, elles ne m'entendent pas, ce sont des fantômes. Puis, jamais personne ne pense à autrui. Qu'on n'approche pas. Je sens le roussi, c'est certain.

Les hallucinations sont innombrables. C'est bien ce que j'ai toujours eu : plus de foi en l'histoire, l'oubli des principes. Je m'en tairai : poètes et visionnaires seraient jaloux. Je suis mille fois le plus riche, soyons avare comme la mer.

Ah ça ! l'horloge de la vie s'est arrêtée tout à l'heure. Je ne suis plus au monde. - La théologie est sérieuse, l'enfer est certainement en bas, - et le ciel en haut. -Extase, cauchemar, sommeil dans un nid de flammes.

Que de malices dans l'attention dans la campagne... Satan, Ferdinand, court avec les graines sauvages ... Jésus marche sur les ronces purpurines, sans les courber ... Jésus marchait sur les eaux irritées. La lanterne nous le montra debout, blanc et des tresses brunes, au flanc d'une vague d'émeraude...

Je vais dévoiler tous les mystères : mystères religieux

θα γίνουν πιο βαθιές. Ένα έγκλημα, γρήγορο, και επιτρέψτε μου να πέσω στην ανυπαρξία, καταδικασμένος από το ανθρώπινο δίκαιο.

Σώπα επιτέλους, σώπα!... Όλα εδώ είναι ντροπή και μομφή: ο Εωσφόρος λέει ότι η φωτιά είναι άχρηστη, ότι ο θυμός μου είναι γελοίος και ανόητος. - Αρκετά!... αυτά είναι λάθη που κάποιος μου ψιθύρισε, μαγικά ξόρκια, παραπλανητικές μυρωδιές, παιδική μουσική. - Και να σκεφτώ ότι ξέρω την αλήθεια, ότι μπορώ να δω ένα όραμα της δικαιοσύνης: η κρίση μου είναι καλή και σταθερή, ετοιμάζομαι για την τελειότητα ... Υπερηφάνεια. - Το κεφάλι μου κοντεύει να σπάσει. Έλεος! Κύριε, φοβάμαι! Διψάω, πόσο διψάω! Αχ, παιδική ηλικία, γρασίδι και βροχή, η λιμνούλα ανάμεσα στους βράχους, το φεγγαρόφωτο όταν χτυπούν μεσάνυχτα ... Ο διάβολος βρίσκεται στον πύργο του ρολογιού, τώρα! Μαρία! Παναγία!... - Φρικτή βλακεία.

Κοιτάξτε εκεί, εκεί δεν είναι οι τίμιες ψυχές που με θέλουν σαν τρελλές; Ελάτε... Έχω ένα μαξιλάρι πάνω στο στόμα μου, δεν με ακούνε, είναι μόνο φαντάσματα. Τέλος πάντων, κανείς δεν σκέφτεται ποτέ κανέναν. Μην τους αφήνετε να έρχονται πιο κοντά. Μου μυρίζει στα σίγουρα τσουρουφλισμένη σάρκα.

Οι ψευδαισθήσεις μου είναι ατελείωτες. Είναι αυτό που είχα πάντα: το τέλος της πίστης μου στην ιστορία, την παραμέληση των αρχών μου. Δεν θα πω τίποτε παραπάνω: οι ποιητές και οι οραματιστές θα φθονούσαν. Είμαι χίλιες φορές ο πλουσιότερος απ' όλους, ας είμαστε φιλάργυροι, σαν τη θάλασσα.

Α! Αυτό! Το ρολόι της ζωής σταμάτησε, μόλις τώρα. Δεν βρίσκομαι πλέον στον κόσμο. - Η θεολογία είναι ακριβής, η κόλαση είναι σίγουρα εκεί κάτω - και ο ουρανός είναι πολύ ψηλά. - Έκσταση, εφιάλτης, ύπνος σε μια φωλιά από φωτιά.

Πόσο καταχθόνια περιπλανιέται ο νους στη χώρα ... Σατανά, Φερδινάνδε, τρέχα με τον άγριο σπόρο ... Ο Ιησούς περπατάει σε πορφυρά αγκάθια αλλά δεν λυγίζουν ... Ο Ιησούς περπατούσε στα ταραγμένα νερά. Το φως του φαναριού θα μας τον δείξει όρθιο, ολόλευκο, με μακριά καστανά μαλλιά, να στέκεται στην καμπύλη ενός σμαραγδένιου κύματος ...

Θα σκίσω τα πέπλα από κάθε μυστήριο: τα μυστήρια της θρησκείας

ou naturels, mort, naissance, avenir, passé, cosmogonie, néant.
Je suis maître en fantasmagories.

Écoutez! ...

J'ai tous les talents! - Il n'y a personne ici et il y a quelqu'un:
je ne voudrais pas répandre mon trésor. Veut-on des chants nè-
gres, des danses de houris? Veut-on que je disparaisse, que je
plonge à la recherche de l'anneau? Veut-on? Je ferai de l'or, des
remèdes.

Fiez-vous donc à moi, la foi soulage, guide, guérit. Tous,
venez, -même les petits enfants, -que je vous console, qu'on
répande pour vous son coeur, -le coeur merveilleux ! -

Pauvres hommes, travailleurs ! Je ne demande pas de priè-
res; avec votre confiance seulement le serai heureux.

- Et pensons à moi. Ceci me fait peu regretter le monde. J'ai
de la chance de ne pas souffrir plus. Ma vie ne fut que folies
douces, c'est regrettable.

Bah ! faisons toutes les grimaces imaginables.

Décidément, nous sommes hors du monde. Plus aucun son.
Mon tact a disparu. Ah! mon château, ma Saxe, mon bois de
saules. Les soirs, les matins, les nuits, les jours... Suisje las !

Je devrais avoir mon enfer pour la colère, mon enfer pour
l'orgueil, - et l'enfer de la paresse ; un concert d'enfers.

Je meurs de lassitude. C'est le tombeau, je m'en vais aux
vers, horreur de l'horreur !

Satan, farceur, tu veux me dissoudre, avec tes charmes. Je
réclame. Je réclame! un coup de fourche, une goutte de feu.

Ah ! remonter à la vie ! Jeter les yeux sur nos difformités. Et
ce poison, ce baiser mille fois maudit ! Ma faiblesse, la cruauté
du monde ! Mon Dieu, pitié, cachez-moi, je me tiens trop mal !
-Je suis caché et je ne le suis pas.

C'est le feu qui se relève avec son damné.

ή της φύσης, του θανάτου, της γέννησης, του μέλλοντος, του παρελθόντος, της κοσμογονίας και του κενού. Είμαι απόλυτος άρχοντας στις φαντασμαγορίες.

Ακούστε!...

Κάθε ταλέντο είναι δικό μου! - Δεν υπάρχει κανείς εδώ και υπάρχει κάποιος: δεν θα ήθελα να σπαταλήσω τον θησαυρό μου. - Θέλουν αφρικάνικα τραγούδια, χορευτές της κοιλιάς; Θέλουν να εξαφανιστώ, να βουτήξω να ψάξω το δαχτυλίδι; Θέλουν; Θα φτιάξω χρυσό και γιατρικά.

Στείλτε την πίστη σας σε μένα τότε, η πίστη, διευκολύνει, οδηγεί και θεραπεύει. Ελάτε σε μένα όλοι σας - ακόμα και τα μικρά παιδιά - επιτρέψτε μου να σας παρηγορήσω, επιτρέψτε μου να σκορπίσω την καρδιά μου για σας - τη θαυματουργή καρδιά μου! - Φτωχοί άντρες, εργάτες! Δεν ζητώ προσευχές. Δώστε μου μόνο την εμπιστοσύνη σας και θα χαρώ.

- Σκεφτείτε τώρα, εμένα. Όλα αυτά δεν με κάνουν να λυπάμαι πολύ τον κόσμο. Είμαι τυχερός που δεν υποφέρω πια. Η ζωή μου δεν ήταν παρά γλυκιές τρέλες, δυστυχώς.

Μπα! Θα κάνω όλες τις γκριμάτσες που ξέρω!

Είμαστε έξω από τον κόσμο, αυτό είναι βέβαιο. Δεν υπάρχει ούτε ένας ήχος. Η αίσθηση της αφής μου έχει φύγει. Αχ, ο πύργος μου, η Σαξονία μου, τα δάση μου της ιτιάς! Βράδια και πρωινά, νύχτες και ημέρες ... Πόσο κουρασμένος είμαι!

Θα έπρεπε να έχω μια ιδιαίτερη κόλαση για το θυμό μου, την κόλασή μου για την υπερηφάνειά μου, - και μια κόλαση για την απόλαυση μια ολόκληρη συμφωνία κολάσεων!

Είμαι κουρασμένος, πεθαίνω. Αυτός είναι ο τάφος και θα με φάνε τα σκουλήκια, τρόμος και φρίκη! Εωσφόρε, κλόουν, θέλεις να με διαλύσεις με τη γοητεία σου. Λοιπόν, το θέλω. Το θέλω! Ενα χτύπημα με την πηρούνα σου, μια στάλα φωτιάς.

Αχ! Να ξαναγυρίσω στη ζωή! Να κοιτάξουμε τις παραμορφώσεις μας. Και αυτό το δηλητήριο, αυτό το αιώνια καταραμένο φιλί! Η αδυναμία μου και η σκληρότητα του κόσμου! Θεέ μου, λυπάμαι, κρύψτε με, δεν μπορώ να το ελέγξω καθόλου! - Είμαι κρυμμένος και δεν είμαι κρυμμένος.

Είναι η φωτιά που αναζωπυρώνει με τον κολασμένο της.

**DÉLIRES
I**

VIERGE FOLLE

L'ÉPOUX INFERNAL

Écoutons la confession d'un compagnon d'enfer :
«Ô divin Époux, mon Seigneur, ne refusez pas la confession de la plus triste de vos servantes. Je suis perdue. Je suis soûle. Je suis impure. Quelle vie !

«Pardon, divin Seigneur, pardon! Ah! pardon! Que de larmes! Et que de larmes encore plus tard, j'espère !

«Plus tard, je connaîtrai le divin Époux! Je suis née soumise à Lui. - L'autre peut me battre maintenant !

«À présent, je suis au fond du monde! Ô mes amies ! ... non, pas mes amies...

Jamais délires ni tortures semblables... Est-ce bête !

«Ah ! je souffre, je crie. Je souffre vraiment. Tout pourtant

ΝΤΕΛΙΡΙΟ I

Η ΜΩΡΑ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

Ο ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ ΝΥΜΦΙΟΣ

Ας ακούσουμε την ομολογία ενός παλιού φίλου από την κόλαση:

«Ω Ουράνιε Νυμφίε, Κυριέ μου, μην γυρίσεις το πρόσωπό σου στις εξομολογήσεις της πιο θλιμμένης δούλης σου. Χάθηκα. Είμαι μεθυσμένη. Είμαι ακάθαρτη. Τι ζωή!

«Ζητώ συγχώρεση Ουράνιε Πατέρα, συγχώρεση! Αχ! συγχώρεση! Όλα αυτά τα δάκρυα! Και πόσα ακόμη δάκρυα έρχονται αργότερα, ελπίζω!

«Αργότερα, θα συναντήσω τον Ουράνιο Νυμφίο! Γεννήθηκα για να είμαι η δούλη του. - Αυτός ο Άλλος μπορεί να με χτυπήσει τώρα!

«Αυτή τη στιγμή, βρίσκομαι στα τάρταρα! Ω, φίλες μου ... όχι, όχι οι φίλες μου! ...

Ποτέ δεν έχω περάσει από κάτι τέτοιο, τόσο παράξενο, μαρτύρια, ότιδήποτε... Είναι τόσο χαζό!

«Αχ! Κλαίω, υποφέρω. Πραγματικά υποφέρω. Και εξακολουθώ

m'est permis, chargée de mépris des plus méprisables coeurs.

«Enfin, faisons cette confidence, quitte à la répéter vingt autres fois, - aussi morne, aussi insignifiante !

«Je suis esclave de l'Époux infernal, celui qui a perdu les vierges folles. C'est bien ce démon-là. Ce n'est pas un spectre, ce n'est pas un fantôme. Mais moi qui ai perdu la sagesse, qui suis damnée et morte au monde, -on ne me tuera pas!- Comment vous le décrire ! Je ne sais même plus parler. Je suis en deuil, je pleure, j'ai peur. Un peu de fraîcheur, Seigneur, si vous voulez, si vous voulez bien !

«Je suis veuve... - J'étais veuve... - mais oui, j'ai été bien sérieuse jadis, et je ne suis pas née pour devenir squelette !... - Lui était presque un enfant... Ses délicatesses mystérieuses m'avaient séduite. J'ai oublié tout mon devoir humain pour le suivre. Quelle vie ! La vraie vie est absente. Nous ne sommes pas au monde. Je vais où il va, il le faut. Et souvent il s'empporte contre moi, moi, la pauvre âme. Le Démon ! -C'est un démon, vous savez, ce n'est pas un homme.

«Il dit: «Je n'aime pas les femmes : l'amour est à réinventer, on le sait. Elles ne peuvent plus que vouloir une position assurée. La position gagnée, coeur et beauté sont mis de côté : il ne reste que froid dédain, l'aliment du mariage, aujourd'hui. Ou bien je vois des femmes, avec les signes du bonheur, dont moi, j'aurais pu faire de bonnes camarades, dévorées tout d'abord par des brutes sensibles comme des bûchers... »

«Je l'écoute faisant de l'infamie une gloire, de la cruauté un charme. « Je suis de race lointaine : mes pères étaient Scandinaves: ils se perçaient les côtes, buvaient leur sang. - Je me ferai des entailles par tout le corps, je me tatouerais, je veux devenir hideux comme un Mongol:

να έχω το δικαίωμα να κάνω ό, τι θέλω, τώρα που νοιώθω να με περιφρονούν και οι πιο αξιοκαταφρόνητες ψυχές.

«Λοιπόν, επιτρέψτε μου να κάνω την ομολογία μου ούτως ή άλλως, αν και ίσως να χρειαστεί να το επαναλάβω είκοσι φορές ξανά - τόσο λίγη και τόσο ασήμαντη!

Είμαι σκλάβα του Άσεμνου Νυμφίου, που παρασύρει τις ανόητες παρθένες. Αυτός ακριβώς είναι ο διάβολος. Δεν είναι πνεύμα, δεν είναι φάντασμα. Αλλά εγώ, που έχασα το μυαλό μου, καταραμένη και νεκρή στον κόσμο, - κανείς δεν θα μπορέσει να με σκοτώσει! - Πώς μπορώ να τον περιγράψω σε εσένα! Δεν ξέρω καν πως να μιλάω πια. Είμαι σε πένθος, κλαίω, φοβάμαι. Παρακαλώ, Κύριε, λίγο φρέσκο αέρα, αν δεν σας πειράζει, παρακαλώ!

Είμαι χήρα ... - Ήμουν χήρα ... - Ω, ναι, ήμουν πολύ σοβαρή εκείνη την εποχή, δεν γεννήθηκα για να γίνω σκελετός! ... Αυτός ήταν σχεδόν παιδί ... Οι λεπτοί, μυστηριώδεις τρόποι του με μάγευαν. Ήχασα όλα μου τα καθήκοντά για να τον ακολουθήσω. Τι ζωή! Η αληθινή ζωή είναι απύσχα. Είμαστε εξόριστοι από αυτόν τον κόσμο, πραγματικά - πηγαίνω όπου πηγαίνει, πρέπει. Και πολλές φορές εναντιώνεται σε μένα, σε μένα, την φτωχή ψυχή. Αυτός ο Δαίμονας! Είναι πραγματικά ένας δαίμονας, ξέρετε, και όχι ένας άνθρωπος.

Λέει: «Δεν αγαπώ τις γυναίκες. Την αγάπη πρέπει να την επανεφεύρουμε, το ξέρουμε αυτό. Το μόνο που μπορεί τελικά να θέλουν οι γυναίκες είναι η ασφάλεια. Μόλις το καταλάβουν, η αγάπη, η ομορφιά, όλα τα άλλα πάνε στην άκρη: έχει μείνει μόνο μια κρύα ατμόσφαιρα, αυτή είναι η τροφή του γάμου σήμερα. Από την άλλη βλέπω γυναίκες με σημάδια ευτυχίας, με κάποιους που θα μπορούσα να έχω για συντρόφους, που τις καταβροχθίζουν σαν κτήνη, και έχουν τόσα αισθήματα όσο ένα κούτσουρο.

Τον ακούω να μετατρέπει την ατιμία σε δόξα, την ασπλαχνία σε γοητεία. «Ανήκω σε μια αρχαία φυλή: οι πρόγονοί μου ήταν Σκανδιναβοί: τρυπούσαν το σώμα τους, έπιναν το δικό τους αίμα. - Θα χαρακώνω το σώμα μου, θα κάνω τατουάζ, θέλω να γίνω τόσο φρικιαστικός, σαν ένας Μογγόλος:

tu verras, je hurlerai dans les rues. Je veux devenir bien fou de rage. Ne me montre jamais de bijoux, je ramperais et me tor-drais sur le tapis. Ma richesse, je la voudrais tachée de sang par-tout. jamais je ne travaillerai...» Plusieurs nuits son démon me saisissant, nous nous roulions, je luttais avec lui ! - Les nuits, souvent, ivre, il se poste dans les rues ou dans des maisons, pour m'épouvanter mortellement. - «On me coupera vraiment le cou ; ce sera dégoûtant.» Oh! ces jours où il veut marcher avec l'air du crime!

«Parfois il parle, en une façon de patois attendri, de la mort qui fait repentir, des malheureux qui existent certainement, des travaux pénibles, des départs qui déchirent les coeurs. Dans les bouges où nous nous enivrons, il pleurait en considérant ceux qui nous entouraient, bétail de la misère. Il relevait les ivrognes dans les rues noires. Il avait la pitié d'une mère méchante pour les petits enfants. - Il s'en allait avec des gentilleses de petite fille au catéchisme. - Il feignait d'être éclairé sur tout, com-merce, art, médecine. - Je le suivais, il le faut !

«Je voyais tout le décor dont, en esprit, il s'entourait ; vê-tements, draps, meubles : je lui prêtais des armes, une autre figure. Je voyais tout ce qui le touchait, comme il aurait voulu le créer pour lui. Quand il me semblait avoir l'esprit inerte, je le suivais, moi, dans des actions étranges et compliquées, loin, bonnes ou mauvaises : j'étais sûre de ne jamais entrer dans son monde. A côté de son cher corps endormi, que d'heures des nuits j'ai veillé, cherchant pourquoi il voulait tant s'évader de la réalité. Jamais homme n'eut pareil voeu. Je reconnaissais, -sans craindre pour lui, -qu'il pouvait être un sérieux danger dans la société. -Il a peut-être des secrets pour changer la vie ? Non, il ne fait qu'en chercher, me répliquaisje. Enfin sa charité est ensorcelée, et j'en suis la prisonnière. Aucune

Θα δείτε, θα ουρλιάζω στους δρόμους. Θέλω να τρελαθώ από θυμό. Μη μου δείξεις ποτέ κοσμήματα. Θα πέσω στα τέσσερα και θα κουλουριαστώ στο χαλί. Θέλω η χλιδή μου να χρωματίζεται με αίμα. Ποτέ δεν θα δουλέψω ... - Μερικές φορές τη νύχτα, ο δαίμονας, μεθυσμένος, στήνεται στις γωνίες του δρόμου ή πίσω από τις πόρτες, για να με τρομάξει μέχρι θανάτου. - “Θα μου κόψουν σίγουρα το λαιμό και αυτό θα είναι αηδιαστικό” Και, ω! εκείνες οι μέρες που θέλει να προχωράει με αέρα εγκληματία!

Μερικές φορές μιλά, με τα λόγια του, γεμάτα συγκίνηση, για το θάνατο και για το πώς μας κάνει να μετανοήσουμε και για το πόσοι δυστυχισμένοι υπάρχουν στον κόσμο, για την εξάντληση της δουλειάς και για τα αντίο που κάνουν την καρδιά μας να δακρύζει. Στα καταγώγια που τριγυρνούσαμε συνήθως μεθυσμένοι, έκλαιγε όταν κοίταζε τους ανθρώπους γύρω μας - τα κτήνη της κακομοιριάς. Συνήθιζε να μαζεύει μεθυσμένους στους σκοτεινούς δρόμους. Είχε την ευσπλαχνία μιας βάνουσης μητέρας για τα μικρά παιδιά της. - Τριγυρνούσε με όλη τη γλυκύτητα ενός μικρού κοριτσιού στο δρόμο της στο σχολείο της Κυριακής. Υποστήριζε ότι γνώριζε τα πάντα, για τις επιχειρήσεις, την τέχνη, την ιατρική. - Και πήγαινα πάντα μαζί του, έπρεπε να πηγαίνω!

«Έβλεπα όλη τη ψεύτικη πραγματικότητα όπου ζούσε με τη φαντασία του. Κοστούμια, υφάσματα, έπιπλα: Ήμουν εγώ που του προέταξα τα όπλα, ένα άλλο πρόσωπο. Έβλεπα όλα όσα τον επηρέαζαν, όπως θα τα φανταζόταν για τον εαυτό του. Όποτε μου φαινόταν αδρανής καταθλιπτικός, θα τον ακολουθούσα σε περίεργες, περίπλοκες περιπέτειες, συνεχώς, καλές ή κακές, αλλά πάντα ήξερα ότι δεν θα μπορούσα ποτέ να είμαι μέρος του κόσμου του. Πλάι στο αγαπημένο κοιμισμένο σώμα, πόσες ώρες ξαγρυπνούσα προσπαθώντας να φανταστώ γιατί ήθελε τόσο πολύ να ξεφύγει από την πραγματικότητα. Κανένας άνθρωπος δεν είχε ποτέ τέτοια επιθυμία. Έμαθα - χωρίς να φοβάμαι γι' αυτόν - ότι θα μπορούσε να καταστεί σοβαρή απειλή για την κοινωνία. Μήπως ίσως γνώριζε τα μυστικά που θα άλλαζαν τη ζωή; Όχι, είπα στον εαυτό μου, τα έψαχνε μόνο. Εν τέλει, η φιλανθρωπία του είναι κρυμμένη πίσω από μια μαγεία, και είμαι η φυλακισμένη του.. Κανείς

autre âme n'aurait assez de force, - force de désespoir! - pour la supporter, pour être protégée et aimée par lui.

D'ailleurs, je ne me le figurais pas avec une autre âme - on voit son Ange, jamais l'Ange d'un autre, - je crois. J'étais dans son âme comme dans un palais qu'on a vidé pour ne pas voir une personne si peu noble que vous: voilà tout. Hélas! je dépendais bien de lui. Mais que voulait-il avec mon existence terne et lâche? Il ne me rendait pas meilleure, s'il ne me faisait pas mourir! Tristement dépitée, je lui dis quelquefois: «Je te comprends.» Il haussait les épaules.

«Ainsi, mon chagrin se renouvelant sans cesse, et me trouvant plus égarée à mes yeux, - comme à tous les yeux qui auraient voulu me fixer, si je n'eusse été condamnée pour jamais à l'oubli de tous ! - j'avais de plus en plus faim de sa bonté. Avec ses baisers et ses étreintes amies, c'était bien un ciel, un sombre ciel, où j'entrais, et où j'aurais voulu être laissée, pauvre, sourde, muette, aveugle. Déjà j'en prenais l'habitude. Je nous voyais comme deux bons enfants, libres de se promener dans le Paradis de tristesse. Nous nous accordions. Bien émus, nous travaillions ensemble. Mais, après une pénétrante caresse, il disait : «Comme ça te paraîtra drôle, quand je n'y serai plus, ce par quoi tu as passé. Quand tu n'auras plus mes bras sous ton cou, ni mon coeur pour t'y reposer, ni cette bouche sur tes yeux. Parce qu'il faudra que je m'en aille, très loin, un jour. Puis il faut que j'en aide d'autres : c'est mon devoir. Quoique ce ne soit guère ragoûtant... chère âme... » Tout de suite je me pressentais, lui parti, en proie au vertige, précipitée dans l'ombre la plus affreuse : la mort. Je lui faisais promettre qu'il ne me lâcherait pas. Il l'a faite, vingt fois, cette promesse d'amant. C'était aussi frivole que moi lui disant : « Je te comprends.»

«Ah ! je n'ai jamais été jalouse de lui. Il ne me quittera

άλλος δεν θα μπορούσε να έχει τη δύναμη - τη δύναμη της απελπισίας! - να το αντέξει, να τον φροντίζει και να τον αγαπά.

Εκτός αυτού, δεν θα μπορούσα ποτέ να τον φανταστώ με καμία άλλη ψυχή: όλοι βλέπουμε τον δικό μας Άγγελο, ποτέ τον Άγγελο των άλλων, - τουλάχιστον έτσι πιστεύω. Ζούσα στην ψυχή του σαν σε ένα παλάτι που είχε εξαγνιστεί έτσι ώστε ο πιο ανάξιος άνθρωπος σε αυτό να είστε εσείς: αυτό είναι όλο. Αχ! Ήμουν απόλυτα εξαρτημένη από αυτόν. Αλλά τι ζητούσε από την ανιαρή, δειλή μου ύπαρξη; Δεν θα μπορούσε να με βελτιώσει, αν δεν κατάφερνε να με σκοτώσει! Τόσο λυπημένη και απογοητευμένη, μερικές φορές του έλεγα: «Σε καταλαβαίνω». Αυτός, απλώς σήκωνε τους ώμους του.

«Και έτσι οι ταλαιπώριες μου όλο και μεγάλωναν, και είδα τον εαυτό μου όλο και πιο διαλυμένο - και όλοι οι άλλοι θα το είχαν δει, κι αυτοί, αν δεν ήμουν σε τέτοια άθλια κατάσταση, που όλοι θα με ξεχνούσαν! και όλο και περισσότερο λαχταρούσα τη στοργή του ... Τα φιλιά του και οι στοργικές του αγκαλιές ήταν γύρω μου ήταν ακριβώς όπως ο ουρανός - ένας σκοτεινός ουρανός όπου θα μπορούσα να πάω που εκεί θα ήθελα μόνο να μείνω - φτωχή, κουφή, χαζή και τυφλή. Ήδη το συνήθιζα αυτό. Και φαντάστηκα ότι ήμασταν δύο ευτυχισμένα παιδιά ελεύθερα να περιπλανιόμαστε σε έναν Παράδεισο γεμάτο θλίψη. Ήμασταν σε απόλυτη αρμονία. Προχωρήσαμε πολύ, εργαζόμασταν πλάι-πλάι. Όμως, μετά από μια δυνατή αγκαλιά θα έλεγε: «Πόσο αστείο θα φανεί όλο αυτό, όλα όσα έχετε περάσει, όταν δεν θα είμαι πια εδώ. Όταν δεν θα αισθάνεστε πλέον τα χέρια μου γύρω από τους ώμους σας, ούτε την καρδιά μου δίπλα στη δική σας, ούτε τα φιλιά μου στα μάτια σας. Επειδή θα πρέπει να φύγω κάποια μέρα, να πάω πολύ μακριά. Εκτός αυτού, πρέπει να βοηθήσω και άλλους: γι' αυτό είμαι εδώ. Αν και δεν μου αρέσει πραγματικά ... ψυχή μου αγαπημένη ...» Κι εκείνη τη στιγμή θα μπορούσα να αισθανθώ τον εαυτό μου, μαζί του, ζαλισμένη από φόβο, να βυθίζομαι στο πιο φρικαλέο σκοτάδι: στο θάνατο. Τον έκανα να υποσχεθεί ότι δεν θα με αφήσει ποτέ. Και μου το υποσχέθηκε, είκοσι φορές. Μου το υποσχέθηκε σαν εραστής. Ήταν τόσο επιπόλαιο όσο και το “καταλαβαίνω” που του έλεγα εγώ.

“Αχ, ποτέ δεν τον ζήλεψα. Δεν θα με αφήσει ποτέ, είμαι

pas, je crois. Que devenir? Il n'a pas une connaissance, il ne travaillera jamais. Il veut vivre somnambule. Seules, sa bonté et sa charité lui donneraient-elles droit dans le monde réel? Par instants, j'oublie la pitié où je suis tombée: lui me rendra forte, nous voyagerons, nous chasserons dans les déserts, nous dormirons sur les pavés des villes inconnues, sans soins, sans peines. Ou je me réveillerais, et les lois et les moeurs auront changé, -grâce à son pouvoir magique, -le monde, en restant le même, me laissera à mes désirs, joies nonchalances. Oh! la vie d'aventures qui existe dans les livres des enfants, pour me récompenser, j'ai tant souffert, me la donneras-tu? Il ne peut pas. J'ignore son idéal. Il m'a dit avoir des regrets, des espoirs : cela ne doit pas me regarder. Parle-t-il à Dieu ? Peut-être devrais-je m'adresser à Dieu. Je suis au plus profond de l'abîme, et je ne sais plus prier.

«S'il m'expliquait ses tristesses, les comprendrais-je plus que ses railleries ? Il m'attaque, il passe des heures à me faire honte de tout ce qui m'a pu toucher au monde, et s'indigne si je pleure.

«- Tu vois cet élégant jeune homme, entrant dans la belle et calme maison: il s'appelle Duval, Dufour, Armand, Maurice, que sais-je ? Une femme s'est dévouée à aimer ce méchant idiot: elle est morte, c'est certes une sainte au ciel, à présent. Tu me feras mourir comme il a fait mourir cette femme. C'est notre sort, à nous coeurs charitables...» Hélas ! il y avait des jours où tous les hommes agissant lui paraissaient les jouets de délires grotesques : il riait affreusement, longtemps. – Puis, il reprenait ses manières de jeune mère, de soeur aimée. S'il était moins sauvage, nous serions sauvés ! Mais sa douceur aussi est mortelle. Je lui suis soumise. – Ah ! je suis folle !

σίγουρος για αυτό. Τι θα κάνει; Δεν γνωρίζει ψυχή. δεν θα δουλέψει ποτέ. Θέλει να ζήσει σαν υπνοβάτης. Μπορεί η καλοσύνη και η φιλανθρωπία του να του δώσουν τη θέση του στον πραγματικό κόσμο; Υπάρχουν στιγμές που ξεχνώ το καταστροφικό χάος στο οποίο έχω πέσει: θα μου δώσει δύναμη, θα ταξιδέψουμε, θα πάμε να κάνουμε κυνήγι στην έρημο, θα κοιμηθούμε στα πεζοδρόμια άγνωστων πόλεων, ανέμελα και ευτυχισμένοι. Ή κάποια άλλη μέρα θα ξυπνήσω και - η μαγική δύναμή του θα έχει αλλάξει όλους τους νόμους και τα ήθη - αλλά ο κόσμος θα είναι ακόμα ο ίδιος και θα μου αφήσει τις επιθυμίες μου και τις χαρές μου και την έλλειψη ανησυχίας μου. Ω! αυτός ο υπέροχος κόσμος περιπετειών που βρήκαμε στα παιδικά βιβλία - δεν θα μου δώσει αυτόν τον κόσμο; Έχω υποφέρει τόσο πολύ, θα μου τον δώσει; Δεν μπορεί. Δεν ξέρω τι θέλει πραγματικά. Λέει ότι έχει στεναχώριες και λύπες: αλλά δεν έχουν καμία σχέση με μένα. Μιλάει με τον Θεό; Ίσως θα έπρεπε να απευθυνθώ στον Θεό. Είμαι στα βάθη μιας αβύσσου και έχω ξεχάσει πώς να προσεύχομαι.

“Αν υποθέσουμε ότι μου εξηγούσε τη θλίψη του, θα το καταλάβαινα καλύτερα από τα αστεία και τις προσβολές του; Μου επιτίθεται, ξοδεύει ώρες να με κάνει να ντρέπομαι για τα πάντα στον κόσμο που με έχουν αγγίξει, και απαυδά αν κλάψω.

“- Βλέπεις ότι αυτός ο υπέροχος νεαρός μπαίνει σε αυτό το όμορφο, ήσυχο σπίτι; Το όνομά του είναι Ντυβάλ, Ντυφούρ, Αρμάν, Μωρίς, ποιός ξέρει;. Υπάρχει μια γυναίκα που έχει περάσει τη ζωή της αγαπώντας αυτό το ηλίθιο κακό πλάσμα: είναι πεθαμένη. Είμαι βέβαιος ότι είναι αγία στον ουρανό αυτή τη στιγμή. Θα με σκοτώσει με τον τρόπο που σκότωσε αυτή τη γυναίκα. Αυτή είναι η μοίρα μας για όλους εμάς που έχουμε φιλάνθρωπες, ανιδιοτελείς καρδιές ... «Αλίμονο! Υπήρχαν μέρες κατά τις οποίες όλοι οι άνθρωποι της δράσης φαίνονται σ’ αυτόν σαν τα παιχνίδια ενός αλλοπρόσαλλου παραληρήματος: θα γελούσε, φρικιαστικά, και πάλι. - Μετά θα ξαναφερόταν σαν νεαρή μητέρα, ή σαν μια μεγαλύτερη αγαπημένη αδελφή. Αν δεν ήταν τόσο κτηνώδης, θα είχαμε σωθεί! Αλλά ακόμα και η γλυκύτητά του είναι φθαρτή. Είμαι το υποχείριό του. - Αχ, έχασα το μυαλό μου!

«Un jour peut-être il disparaîtra merveilleusement; mais il faut que je sache, s'il doit remonter à un ciel, que je voie un peu l'assomption de mon petit ami! »

Drôle de ménage !

«Κάποια μέρα ίσως απλώς να εξαφανιστεί με θαυματουργό τρόπο, αλλά θα πρέπει να ξέρω για αυτό, αν πρόκειται να επιστρέψει στον ουρανό, έτσι ώστε να μπορώ να παρακολουθήσω έστω για ένα λεπτό την ανάληψη του μικρού μου φίλου!

Μια κατάσταση κόλαση!

DÉLIRES II

L'ALCHIMIE DU VERBE

A moi. L'histoire d'une de mes folies.

Depuis longtemps je me vantaïs de posséder tous les paysages possibles, et trouvais dérisoires les célébrités de la peinture et de la poésie modernes.

J'aimais les peintures idiotes, dessus de portes, décors, toiles de saltimbanques, enseignes, enluminures populaires ; la littérature démodée, latin d'église, livres érotiques sans orthographe, romans de nos aïeules, contes de fées, petits livres de l'enfance, opéras vieux, refrains niais, rythmes naïfs.

Je rêvais croisades, voyages de découvertes dont on n'a pas de relations, républiques sans histoires, guerres de religion étouffées, révolutions de mœurs, déplacements de races et de continents : je croyais à tous les enchantements.

ΝΤΕΛΙΡΙΟ II

Η ΑΛΧΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Σειρά μου τώρα. Η ιστορία μιας παραφροσύνης μου.

Εδώ και πολύ καιρό καυχιόμουν ότι είχα κατακτήσει όλους τους πιθανούς τρόπους και σκέφτηκα ότι οι μεγάλες μορφές της σύγχρονης ζωγραφικής και της ποίησης ήταν γελοίες.

Μου άρεσαν οι ηλίθιοι πίνακες, οι εικόνες πάνω σε πόρτες, τα σκηνικά, τα ρούχα τσιρκολάνων, οι πινακίδες, οι λαικές φωταγωγήσεις η παλιομοδίτικη λογοτεχνία, η λατινική γλώσσα της εκκλησίας, τα ερωτικά βιβλία τα γεμάτα ορθογραφικά λάθη, το είδος των μυθιστορημάτων που διάβαζαν οι γιαγιάδες μας, τα παραμύθια, τα βιβλία των μικρών παιδιών, οι παλιές όπερες, τα ανόητα παλιά στιχάκια, οι απλοϊκοί ρυθμοί.

Ονειρευόμουν σταυροφορίες, ταξίδια ανακάλυψης που δεν είχε ακούσει κανείς, δημοκρατίες χωρίς ιστορία, θρησκευτικούς πολέμους που είχαν σβήσει, επαναστάσεις των ηθών, μετακινήσεις φυλών και ηπείρων: πίστευα σε κάθε είδους μαγεία.

J'inventai la couleur des voyelles ! - A noir, E blanc, I rouge, O bleu, U vert. - Je réglai la forme et le mouvement de chaque consonne, et, avec des rythmes instinctifs, je me flattai d'inventer un verbe poétique accessible, un jour ou l'autre, à tous les sens. Je réservais la traduction.

Ce fut d'abord une étude. J'écrivais des silences, des nuits, je notais l'inexprimable. Je fixais des vertiges.

Loin des oiseaux, des troupeaux, des villageoises,
Que buvais-je, à genoux dans cette bruyère
Entourée de tendres bois de noisetiers,
Dans un brouillard d'après-midi tiède et vert ?

Que pouvais-je boire dans cette jeune Oise,
-Ormeaux sans voix, gazon sans fleurs, ciel couvert !-
Boire à ces gourdes jaunes, loin de ma case
Chérie ? Quelque liqueur d'or qui fait suer.

Je faisais une louche enseigne d'auberge.
-Un orage vint chasser le ciel. Au soir
L'eau des bois se perdait sur les sables vierges,
Le vent de Dieu jetait des glaçons aux mares ;

Pleurant, je voyais de l'or, - et ne pus boire.

A quatre heures du matin, l'été,
Le sommeil d'amour dure encore.
Sous les bocages s'évapore
L'odeur du soir fêté.

Έφτιαξα χρώματα για τα φωνήεντα! - Το Α μαύρο, το Ε λευκό, το Ι κόκκινο, το Ο μπλε, το Υ πράσινο. - Έφτιαξα κανόνες για τη μορφή και την κίνηση του κάθε συμφώνου και με ενστικτώδεις ρυθμούς περηφανευόμουν ότι ανακάλυψα ένα είδος ποίησης προσβάσιμο σε όλες οι αισθήσεις, που αργά ή γρήγορα, θα την αναγνώριζαν όλοι. Ήμουν δικαιωματικά ο μεταφραστής της.

Ξεκίνησα να κάνω έρευνα. Έγραφα για τις σιωπές, για τις νύχτες, έφτιαξα λόγια για το ανέκφραστο. Έκανα τον στροβιλιζόμενο κόσμο να σταθεί ακίνητος.

Μακριά από πουλιά, κοπάδια, και κορίτσια,
Τι έπινα γονατιστός μέσα σε φυλλωσιές
Περιτριγυρισμένος από τρυφερές φουντουκιές
Στη ζεστή πράσινωπή αχλή του απογεύματος;

Τι θα μπορούσα να γευτώ απ' τα νερά του παραπόταμου
Ουάζ

- Φτελιές χωρίς φυλλωσιά, χλόη χωρίς λουλούδια,
σκοτεινός ουρανός! -

Να πιω από αυτές τις κίτρινες κολοκύθες, μακριά από την
καλύβα μου

Αγάπημένη μου; Κάποιο χρυσό ηδύποτο σε ιδρώνει.

Θα έμοιαζα σαν ένα αμφίβολο σημάδι για ένα πανδοχείο.

- Μία καταιγίδα κυνηγάει τον ουρανό. Το βραδάκι.

Το νερό από το δάσος χανόταν σε παρθένα άμμο,

Και οι ουράνιοι άνεμοι ρίχνουν πάγο στις λίμνες.

Κλαίγοντας, έβλεπα χρυσάφι, αλλά δεν μπορούσα πια να
πιω

Στις τέσσερις το πρωί, το καλοκαίρι,
Η υπνηλία της αγάπης ακόμη διαρκεί ...
Από τους θάμνους διασκορπίζονται οι οσμές
Απ' τη γιορτή της νύχτας.

Là-bas, dans leur vaste chantier
Au soleil des Hespérides,
Déjà s'agitent -en bras de chemise -
Les Charpentiers.

Dans leurs Déserts de mousse, tranquilles,
Ils préparent les lambris précieux
Où la ville
Peindra de faux cieux.

Ô, pour ces Ouvriers charmants
Sujets d'un roi de Babylone,
Vénus ! quitte un instant les Amants
Dont l'âme est en couronne.

Ô Reine des Bergers,
Porte aux travailleurs l'eau-de-vie,
Que leurs forces soient en paix
En attendant le bain dans la mer à midi.

La vieillesse poétique avait une bonne part dans mon alchimie du verbe.

Je m'habituai à l'hallucination simple: je voyais très-franchement une mosquée à la place d'une usine, une école de tambours faite par des anges, des calèches sur les routes du ciel, un salon au fond d'un lac ; les monstres , les mystères ; un titre de vaudeville dressait des épouvantes devant moi.

Puis j'expliquai mes sophismes magiques avec l'hallucination des mots !

Je finis par trouver sacré le désordre de mon esprit. J'étais oisif, en proie à une lourde fièvre : j'enviais la félicité des bêtes, - les chenilles, qui représentent l'innocence des limbes, les taupes, le sommeil de la virginité!

Μέσα στο τεράστιο εργοτάξιο του Ήλιου,
Κάτω από τον Ήλιο των Εσπερίδων
Ξεκινούν μ' ανασηκωμένα τα μανίκια τις δουλειές -
Οι ξυλοκόποι

Και σ' ερημιές με βρύα, ήρεμοι,
Φτιάχνουν τις πολύτιμες ξυλοκατασκευές τους
Εκεί όπου η πόλη
Θα ζωγραφίσει κάλπικους ουρανούς

Ω! Για αυτούς τους χαριτωμένους εργάτες
Που δουλεύουν για έναν βασιλιά στη Βαβυλώνα,
Αφροδίτη! Αφήστε για μια στιγμή τους εραστές
Με την ψυχή στεμμένη.

Ω βασίλισσα των ποιμένων,
Φέρε στους εργάτες το νερό της ζωής
Και περιμένουν, ενώ ξεκουράζονται
Στις 12 ακριβώς, το μπάνιο τους στη θάλασσα.

Οι φθαρμένες ιδέες της παλιομοδίτικης ποίησης έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην αλχημεία της γλώσσας μου.

Συνήθιζα να φανταζόμαι τη στοιχειώδη ψευδαίσθηση: έβλεπα με ακρίβεια ένα τζαμί αντί για ένα εργοστάσιο, άγγελους τυμπανιστές, άμαξες στους δρόμους τ' ουρανού, ένα ατελιέ στο βάθος μιας λίμνης. τέρατα και μυστήρια. Ο τίτλος ενός βαριετέ με γεμίζει με τρόμο.

Και έτσι εξήγησα τις μαγικές μου σοφιστείες μετατρέποντας τα λόγια σε οράματα!

Επιτέλους, άρχισα να θεωρώ την αταξία του μυαλού μου ιερό πράγμα. Ημουν αδρανής, η λεία από έναν καταπιεστικό πυρετό: Ζήλεψα την ευτυχία των ζώων - τις κάμπιες, που απεικονίζουν την αθωότητα μιας δεύτερης παιδικής ηλικίας, τους τυφλοπόντικες, η υπνηλία των παρθένων!

Mon caractère s'aggravait. Je disais adieu au monde dans d'espèces de romances :

CHANSON DE LA PLUS HAUTE TOUR

Qu'il vienne, qu'il vienne,
Le temps dont on s'éprenne.

J'ai tant fait patience
Qu'à jamais j'oublie.
Craintes et souffrances
Aux cieux sont parties.
Et la soif malsaine
Obscurcit mes veines.

Qu'il vienne, qu'il vienne,
Le temps dont on s'éprenne.

Telle la prairie
À l'oubli livrée,
Grandie et fleurie,
D'encens et d'ivraies,
Au bourdon farouche
De très sales mouches.

Qu'il vienne, qu'il vienne,
Le temps dont on s'éprenne.

J'aimai le désert, les vergers brûlés, les boutiques fanées, les boissons tiédies. Je me traînais dans les ruelles puantes et, les yeux fermés, je m'offrais au soleil, dieu de feu.

«Général, s'il reste un vieux canon sur tes remparts en ruines, bombarde-nous avec des blocs de terre sèche. Aux glaces des magasins splendides ! dans les salons ! Fais manger sa poussière à la ville. Oxyde les gargouilles. Emplis les boudoirs de poudre de rubis brûlante... »

Oh ! le moucheron enivré à la pissotière de l'auberge, amoureux de la bourrache, et que dissout un rayon !

Το μυαλό μου πίκρισε. Έστειλα αποχαιρετιστήρια στον κόσμο με μπαλάντες:

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΑΠ' ΤΟΝ ΨΗΛΟΤΕΡΟ ΠΥΡΓΟ

Ας έρθει, ας έρθει,
Η εποχή που θα μπορούμε να αγαπάμε

Έχω κάνει τόση υπομονή
Που κάπως ξεχνώ
Οι φόβοι κι οι λύπες μου
Αποδημούν στον ουρανό
Μια άρρωστη δίψα
Σκουραίνει τις φλέβες μου.

Ας έρθει, ας έρθει,
Η εποχή που θα μπορούμε να αγαπάμε

Σαν πράσινο λιβάδι
Παραδωμένο στη λήθη,
Χορτώδες και ανθηρό
Με θυμιάματα και ζιζάνια
Και τ' άγριο σβούρισμα
Από βρώμικες μύγες.

Ας έρθει, ας έρθει,
Η εποχή που θα μπορούμε να αγαπάμε

Μου άρεσε η έρημος, μου άρεσαν οι καμένοι δενδρόκηποι, τα παλιά μικρομάγαζα, τα ζεστά ποτά. Τραβιόμουν σε βρωμερά δρομάκια και με τα μάτια μου κλειστά πρόσφερα τον εαυτό μου στον ήλιο, τον θεό της φωτιάς.

«Στρατηγέ, αν στα κατεστραμμένα τείχη σου παραμένει ένα κανόνι, βομβάρδισέ μας με κομμάτια ξερής γης. Καταστρέψτε τις τζαμαρίες των ακριβών καταστημάτων! Και τα εργαστήρια! Κάντε την πόλη, να καταπιεί τη σκόνη της. Σκουριάστε τ' αγαλματάκια με τους δαίμονες. Καλύψτε τα μουντουάρ με σκόνη από καμένα ρουμπίνια...»

Ω! Εγώ σκνίπα, τύφλα στα αποχωρητήρια ενός πανδοχείου της χώρας, ερωτευμένος με τα σάπια ζιζάνια, που διαλύει μια ακτίνα φωτός!

FAIM

Si j'ai du goût, ce n'est guère
Que pour la terre et les pierres.
Je déjeune toujours d'air,
De roc, de charbons, de fer.

Mes faims, tournez. Paissez, faims,
Le pré des sons.
Attirez le gai venin
Des liserons.

Mangez les cailloux qu'on brise,
Les vieilles pierres d'églises ;
Les galets des vieux déluges,
Pains semés dans les vallées grises.

Le loup criait sous les feuilles
En crachant les belles plumes
De son repas de volailles :
Comme lui je me consume.

Les salades, les fruits
N'attendent que la cueillette;
Mais l'araignée de la haie
Ne mange que des violettes.

Que je dorme ! que je bouille
Aux autels de Salomon.
Le bouillon court sur la rouille,
Et se mêle au Cédron.

Enfin, ô bonheur, ô raison, j'écartai du ciel l'azur, qui est du
noir, et je vécus, étincelle d'or de la lumière nature.

ΠΕΙΝΑ

Αν έχω όρεξη, είναι μοναχά
Για τη γη και τις πέτρες
Όταν τρώω, τρέφομαι με αέρα,
Βράχο, κάρβουνα και σίδηρο.

Πείνες μου, γυρίστε. Πείνα, τροφές,
Το λιβάδι των ήχων.
Μαζέψτε όπως μπορείτε το φωτεινό
Δηλητήριο από τα ζιζάνια.

Φάτε τα πετραδάκια που σπάνε,
Τις παλιές πέτρες των εκκλησιών
Βότσαλα, παιδιά της πλημμύρας,
Ψωμιά πεταμένα στις λάσπες

Κάτω από τον θάμνο ο λύκος έσκουζε
κι έφτυνε όμορφα φτερά
Από το γεύμα του από πουλιά:
Όπως αυτός κι εγώ, καταβροχθίζομαι.

Περιμένοντας μόνο να τα μαζέψουν,
Τα φρούτα και τα χόρτα περνούν τις ώρες τους.
Αλλά η αράχνη πάνω στο φράκτη
Τρώει μόνο βιολέτες.

Θέλω να κοιμηθώ! Θέλω να βράσω
Στους βωμούς του Σολομώντα.
Το ζουμί μου να χύνεται στο σκουριασμένο χώμα,
Και να ρέει στο ρυάκι των Κεδρών...

Επιτέλους, Ω! Σκοπέ, Ω! Ευτυχία, έκλεψα από τον ουρανό
το μπλε που βγαίνει από το σκοτάδι και έζησα σαν χρυσή σπίθα
αυτής της Φωτεινής Φύσης.

De joie, je prenais une expression bouffonne et égarée au possible:

Elle est retrouvée!
Quoi ? l'éternité.
C'est la met mêlée
Au soleil.

Mon âme éternelle,
Observe ton voeu
Malgré la nuit seule
Et le jour en feu.

Donc tu te dégages
Des humains suffrages,
Des communs élans !
Tu voles selon...

Jamais l'espérance,
Pas d'orietur.
Science et patience,
Le supplice est sûr.

Plus de lendemain,
Braises de satin,
Votre ardeur
Est le devoir.

Elle est retrouvée !
- Quoi ? - l'Éternité.
C'est la mer mêlée
Au soleil.

Je devins un opéra fabuleux : je vis que tous les êtres ont une fatalité de bonheur : l'action n'est pas la vie, mais une façon de gâcher quelque force, un énervement. La morale est la faiblesse de la cervelle.

Από τη χαρά μου, έκανα το πρόσωπό μου να φαίνεται τόσο κωμικό και τόσο απόμακρο, όσο μπορούσα:

Ξαναβρέθηκε!.

Τι; - η αιωνιότητα.

Στο στροβιλισμένο φως

Του ήλιου με τη θάλασσα.

Ω αιώνια ψυχή μου,

Παρατήρησε την επιθυμία σου

Αδιαφορώντας για τη μοναχική νύχτα

Και τη μέρα στη φωτιά.

Έτσι θα ελευθερωθείς

Από τ' ανθρώπινα πάθη

Και τους κοινούς στόχους

Πρέπει να πετάξεις όπως μπορείς ...

Χωρίς ελπίδα για πάντα

Χωρίς βελτίωση

Επιστήμη και υπομονή,

Το μαρτύριο είναι σίγουρο.

Δεν υπάρχει αύριο,

σατινένια κάρβουνα,

Η ζέση σας

Είναι το καθήκον

Ξαναβρέθηκε!

Τι; η αιωνιότητα.

Στο στροβιλισμένο φως

Του ήλιου με τη θάλασσα.

Έχω γίνει μια υπέροχη όπερα: είδα ότι όλοι στον κόσμο είναι καταδικασμένοι στην ευτυχία. Η δράση δεν είναι η ζωή: είναι απλώς ένας τρόπος καταστροφής ενός είδους δύναμης, ένα μέσο καταστροφής των νεύρων. Η ηθική είναι το αδύναμο σημείο στον εγκέφαλο.

A chaque être, plusieurs autres vies me semblaient dues. Ce monsieur ne sait ce qu'il fait : il est un ange. Cette famille est une nichée de chiens. Devant plusieurs hommes, je causai tout haut avec un moment d'une de leurs autres vies. -Ainsi, j'ai aimé un porc.

Aucun des sophismes de la folie, -la folie qu'on enferme, - n'a été oublié par moi : je pourrais les redire tous, je tiens le système.

Ma santé fut menacée. La terreur venait. je tombais dans des sommeils de plusieurs jours, et, levé, je continuais les rêves les plus tristes. J'étais mûr pour le trépas, et par une route de dangers ma faiblesse me menait aux confins du monde et de la Cimmérie, patrie de l'ombre et des tourbillons.

Je dus voyager, distraire les enchantements assemblés dans mon cerveau. Sur la mer, que j'aimais comme si elle eût dû me laver d'une souillure, je voyais se lever la croix consolatrice. J'avais été damné par l'arc-en-ciel. Le Bonheur était ma fatalité, mon remords, mon ver : ma vie serait toujours trop immense pour être dévouée à la force et à la beauté.

Le Bonheur ! Sa dent, douce à la mort, m'avertissait au chant du coq, -ad matutinum, au Christus venit, - dans les plus sombres villes:

Ô saisons, ô châteaux !
Quelle âme est sans défauts ?

J'ai fait la magique étude
Du bonheur, qu'aucun n'élude.

Salut à lui chaque fois
Que chante le coq gaulois.

Ah ! je n'aurai plus d'envie :
Il s'est chargé de ma vie.

Μου φάνηκε ότι ο καθένας θα έπρεπε να έχει και πολλές άλλες ζωές. Αυτός ο κύριος δεν ξέρει τι κάνει: είναι ένας άγγελος. Αυτή η οικογένεια είναι μια γέννα κουταβιών. Με μερικούς ανθρώπους, συχνά λογομάχησα με μια στιγμή από μια αλλοτινή ζωή τους. - Έτσι αγάπησα ένα γουρούνι.

Κανένα από τα λαμπρά επιχειρήματα της τρέλας, - την τρέλα που κλειδώνουν, - δεν είναι ξεχασμένο: Θα μπορούσα να περάσω από όλα αυτά και πάλι, έχω τον τρόπο μέσα στην καρδιά μου.

Είχα επιπτώσεις στην υγεία μου. Ο τρόμος ερχόταν. Έπεφτα σε λήθαργο για πολλές μέρες όταν ξυπνούσα, τα θλιβερά μου όνειρά μου συνεχιζόντουσαν. Ήμουν έτοιμος για το πέρασμα στο θάνατο, και η αδυναμία μου με οδήγησε κάτω σε δρόμους επικίνδυνους στην άκρη του κόσμου, στην ακτή της Κριμαίας, πατρίδα των ανεμοστρόβιλων και του σκοταδιού.

Έπρεπε να ταξιδέψω, να διαλύσω τα θέληγτρα που συνωσιάζονται στον εγκέφαλό μου. Στη θάλασσα, την οποία αγάπησα σαν να μου εξάγνιζε κάθε αμαρτία, έβλεπα τον συμπονετικό σταυρό. Είχα καταδικαστεί από το ουράνιο τόξο. Η ευδαιμονία ήταν η μοίρα μου, τα βάρη της συνείδησης, το σκουλήκι που με κατάρτωγε: η ζωή μου θα ήταν για πάντα υπερβολικά μεγάλη για να αφιερωθεί στη δύναμη και την ομορφιά.

Η ευδαιμονία! Η θανατηφόρα γλυκύτητα του δαγκώματός της θα με ξυπνήσει. Με την κοροϊδία της, - με το χάραμα, καθώς έρχεται ο Χριστός, - στην πιο θλιβερή απ' όλες τις πόλεις:

Ω! εποχές, Ω! παλάτια!
Πού είναι η άψογη ψυχή;

Έμαθα τη μαγεία της
ευδαιμονίας, μας μαγεύει όλους.

Για την ευδαιμονία, τραγουδήστε τη ζωή και εγκωμιάστε την

Κάθε φορά που λαλεί ο κόκορας της Γαλατίας.

Αχ! Καμία ζήλια πια:
Φορτώθηκε τη δική μου ζωή.

Ce charme a pris âme et corps
Et dispersé les efforts.

Ô saisons, ô châteaux !

L'heure de sa fuite, hélas!
Sera l'heure du trépas.

Ô saisons, ô châteaux!

Cela s'est passé. Je sais aujourd'hui saluer la beauté.

Αυτή η γοητεία έχει πραγματωθεί
Και διασκόρπισε κάθε προσπάθεια.

Ω! εποχές, Ω! παλάτια!

Και αλίμονο! την ημέρα που εξαφανίζεται
Θα είναι η μέρα που θα πεθάνω.

Ω! εποχές, Ω παλάτια!

Αυτό πλέον έχει τελειώσει. Σήμερα, ξέρω πώς να γιορτάσω
την ομορφιά.

L'IMPOSSIBLE

—

Ah ! cette vie de mon enfance, la grande route par tous les temps, sobre surnaturellement, plus désintéressé que le meilleur des mendiants, fier de n'avoir ni pays, ni amis, quelle sottise c'était. - Et je m'en aperçois seulement !

- J'ai eu raison de mépriser ces bonshommes qui ne perdraient pas l'occasion d'une caresse, parasites de la propreté et de la santé de nos femmes, aujourd'hui qu'elles sont si peu d'accord avec nous.

J'ai eu raison dans tous mes dédains : puisque je m'évade !

Je m'évade !

Je m'explique.

Hier encore, je soupirais : « Ciel ! sommes-nous assez de damnés ici-bas ! Moi, j'ai tant de temps déjà dans leur troupe ! Je les connais tous. Nous nous reconnaissons toujours; nous nous dégoûtons. La charité nous est inconnue. Mais nous sommes polis ; nos relations avec le monde sont très convenables. » Est-ce étonnant ? Le monde ! les marchands, les naïfs ! - Nous ne sommes pas déshonorés. -

ΤΟ ΑΝΕΦΙΚΤΟ

Αχ! Η ζωή μου ως παιδί, ο ανοιχτός δρόμος όλων των καιρών. Ήμουν αφύσικα απογοητευμένος, πιο απαθής κι από τους καλύτερους ζητιάνους, υπερήφανος που δεν είχα χώρα, δεν είχα φίλους, τι χαζομάρα ήταν. - Και μόνο τώρα το καταλαβαίνω!

- Είχα δίκιο να μην εμπιστεύομαι αυτούς τους ηλικιωμένους άντρες που ποτέ δεν έχασαν την ευκαιρία για ένα χάντι, παράσιτα για την υγεία και την καθαριότητα των γυναικών μας, σήμερα που οι γυναίκες είναι τόσο πολύ διαφορετικές από εμάς.

Είχα δίκιο για ό,τι αμφέβαλλα: έτσι δραπετεύσα!

Δραπετεύσα!

Εξηγούμαι.

Ακόμη και χθες, αναστενάζα: «Θεέ μου! Είμαστε αρκετοί οι καταραμένοι εδώ! Έχω περάσει ήδη αρκετό χρόνο μαζί τους! Τους ξέρω όλους. Ξαναγνωρίζομαστε συνεχώς και νοιώθουμε αηδία ο ένας για τον άλλον. Φιλανθρωπία είναι ανύπαρκτη μεταξύ μας. Ακόμα, είμαστε ευγενικοί. οι σχέσεις μας με τον κόσμο είναι απολύτως σωστές.» Δεν είναι αυτό εκπληκτικό; Ο κόσμος! Οι έμποροι, οι ηλίθιοι! - Δεν υπάρχει καμία απογοήτευση στο να είσαι εδώ. -

Mais les élus, comment nous recevraient-ils ? Or il y a des gens hargneux et joyeux, de faux élus, puisqu'il nous faut de l'audace ou de l'humilité pour les aborder. Ce sont les seuls élus. Ce ne sont pas des bénisseurs !

M'étant retrouvé deux sous de raison - ça passe vite ! - je vois que mes malaises viennent de ne m'être pas figuré assez tôt que nous sommes à l'Occident. Les marais occidentaux ! Non que je croie la lumière altérée, la forme exténuée, le mouvement égaré...

Bon ! voici que mon esprit veut absolument se charger de tous les développements cruels qu'a subis l'esprit depuis la fin de l'Orient... Il en veut, mon esprit !

... Mes deux sous de raison sont finis ! L'esprit est autorité, il veut que je sois en Occident. Il faudrait le faire taire pour conclure comme je voulais.

J'envoyais au diable les palmes des martyrs, les rayons de l'art, l'orgueil des inventeurs, l'ardeur des pillards; je retournais à l'Orient et à la sagesse première et éternelle. - Il paraît que c'est un rêve de paresse grossière!

Pourtant, je ne songeais guère au plaisir d'échapper aux souffrances modernes. je n'avais pas en vue la sagesse bâtarde du Coran. -Mais n'y a-t-il pas un supplice réel en ce que, depuis cette déclaration de la science, le christianisme, l'homme se joue, se prouve les évidences, se gonfle du plaisir de répéter ces preuves, et ne vit que comme cela ? Torture subtile, niaise ; source de mes divagations spirituelles. La nature pourrait s'en nuyer, peut-être ! M. Prud'homme est né avec le Christ.

N'est-ce pas parce que nous cultivons la brume ? Nous mangeons la fièvre avec nos légumes aqueux. Et l'ivrognerie ! et le tabac ! et l'ignorance ! et les dévouements ! Tout cela est-il assez loin de la pensée de la sagesse de l'Orient, la patrie primitive ? Pourquoi un monde moderne, si de pareils poisons s'inventent !

Αλλά οι εκλεκτοί, πώς θα μας καταλάβαιναν; Διότι υπάρχουν φιλέριδες άνθρωποι, χαρούμενοι άνθρωποι, οι τάχα ανώτεροι, μια και πρέπει να είμαστε τολμηροί ή ταπεινοί για να τους προσεγγίσουμε. Αυτοί είναι οι πραγματικοί εκλεκτοί. Δεν είναι άγιοι υποκριτές αυτοί!

Δεδομένου ότι έχω ξαναβρεί δυό λεπτά αξίας για το στόχο μου- αυτό περνάει γρήγορα - μπορώ να δω ότι τα προβλήματά μου προέρχονται από το ότι δεν συνειδητοποίησα αρκετά σύντομα ότι αυτός είναι ο Δυτικός Κόσμος. Αυτοί οι βάλτοι! Όχι ότι το φως έχει αμαυρωθεί, έχει φθαρεί η μορφή ή η κίνηση είναι λανθασμένη ...

Εντάξει! Τώρα το μυαλό μου θέλει απολύτως να αναλάβει όλες τις σκληρές εξελίξεις στις οποίες είχε υποβληθεί μετά την κατάρρευση της Ανατολής ... Το μυαλό μου το απαιτεί!

... Και αυτό είναι το τέλος της λογικής μου, αξίας δύο λεπτών! Το μυαλό είναι ελεγχόμενο, επιμένει ότι παραμένω στη Δύση. Θα πρέπει να σιγήσει για να περιμένω να τελειώσει όπως πάντα ήθελα.

Διαολόστειλα τα βάγια των μαρτύρων, τις ακτίνες της τέχνης, την υπερηφάνεια των εφευρετών, τη φρενίτιδα των συλητών. Αναμένω να επιστρέψω στην Ανατολή και στην αρχική, αιώνια σοφία. Αλλά αυτό είναι προφανώς ένα όνειρο χοντρής τεμπελιάς!

Και όμως δεν είχα πρόθεση να προσπαθήσω να ξεφύγω από τον σύγχρονο πόνο. Δεν δίνω μεγάλη σημασία στην αμφιλεγόμενη σοφία του Κορανίου. - Αλλά δεν είναι πραγματική δοκιμασία να γνωρίζουμε ότι από την αυγή της επιστημονικής αυτής ανακάλυψης, του Χριστιανισμού, ο άνθρωπος κάνει τον ανόητο, αποδεικνύοντας το προφανές, αναζωογονούμενος με υπερηφάνεια, καθώς επαναλαμβάνει τα αποδεικτικά του στοιχεία και ζει επ 'αυτού μόνος! Αυτό είναι ένα λεπτό, ανόητο μαρτύριο. και αυτή είναι η πηγή των πνευματικών μου περιπετειών. Η φύση θα μπορούσε να βαρεθεί με όλα αυτά! Ο κύριος Πρυντόμ γεννήθηκε με τον Χριστό.

Δεν είναι επειδή καλλιεργούμε την ομίχλη; Τρώμε πυρετό με τα νερωμένα μας λαχανικά. Και το μεθύσι! Και ο καπνός! Και η άγνοια! Και η ευλάβεια! - Δεν είναι όλα αυτά μακριά από τη σκέψη, τη σοφία της Ανατολής, την αρχική πατρίδα; Γιατί να υπάρχει ένας σύγχρονος κόσμος, αν εφευρίσκουμε τέτοια δηλητήρια!

Les gens d'Église diront : C'est compris. Mais vous voulez parler de l'Éden. Rien pour vous dans l'histoire des peuples orientaux. - C'est vrai ; c'est à l'Éden que je songeais !

Qu'est-ce que c'est pour mon rêve, cette pureté des races antiques !

Les philosophes : Le monde n'a pas d'âge. L'humanité se déplace, simplement. Vous êtes en Occident, mais libre d'habiter dans votre Orient, quelque ancien qu'il vous le faille, -et d'y habiter bien. Ne soyez pas un vaincu. Philosophes, vous êtes de votre Occident.

Mon esprit, prends garde. Pas de partis de salut violents. Exerce-toi ! -Ah ! la science ne va pas assez vite pour nous !

- Mais je m'aperçois que mon esprit dort.

S'il était bien éveillé toujours à partir de ce moment, nous serions bientôt à la vérité, qui peut-être nous entoure avec ses anges pleurant !... - S'il avait été éveillé jusqu'à ce moment-ci, c'est que je n'aurais pas cédé aux instincts délétères, à une époque immémoriale !... S'il avait toujours été bien éveillé, je voguerais en pleine sagesse ! ...

Ô pureté ! pureté !

C'est cette minute d'éveil qui m'a donné la vision de la pureté ! - Par l'esprit on va à Dieu !

Déchirante infortune !

Οι άνθρωποι της Εκκλησίας θα πουν: Φυσικά. Αλλά στην πραγματικότητα μιλάς για την Εδέμ.. Δεν υπάρχει τίποτα για εσάς στην ιστορία της Ανατολής.... Αρκετά αληθινό. Την Εδέμ εννοούσα!

Πώς μπορεί αυτή η καθαρότητα των αρχαίων φυλών να επηρεάσει το όνειρό μου;

Οι φιλόσοφοι θα πουν: ο κόσμος δεν έχει ηλικία. Η ανθρωπότητα κινείται από τόπο σε τόπο, αυτό είναι όλο. Ανήκεις στη Δύση, αλλά είσαι αρκετά ελεύθερος να ζεις στη δική σου Ανατολή, τόσο παλιά όσο θέλεις - και να ζεις καλά. Μην είστε ηττημένοι. Φιλόσοφοι, είστε μέρος του δυτικού σας κόσμου!

Μυαλό μου, να είσαι προσεκτικό.. Μην βιάζεσαι τρελά για τη σωτηρία. Προπονήσου! - Α! Η επιστήμη δεν προχωράει αρκετά γρήγορα για μάς!

- Αλλά βλέπω ότι το μυαλό μου κοιμάται.

Αν παρέμενε ξύπνιο απ'αυτή τη στιγμή και μετά, θα γνωρίζαμε σύντομα την αλήθεια, η οποία μπορεί ακόμη και τώρα να μας περιβάλλει με τους δακρυσμένους της αγγέλους!

...

- Αν ήμουν ξύπνιος μέχρι αυτή τη στιγμή, δεν θα έδινα ποτέ χώρο στα εκφυλισμένα ένστικτα, εδώ και πολύ καιρό! ... - Αν ήμουν πάντα ξύπνιος, θα κολυμπούσα μέσα στη σοφία! ...

Ω καθαρότητα! Καθαρότητα!

Σε αυτή τη στιγμή της αφύπνισης, είχα ένα όραμα καθαρότητας! Μέσα από το μυαλό πηγαίνουμε στον Θεό!

Τι σπαραξικάρδια ατυχία!

L'ÉCLAIR

—

Le travail humain ! c'est l'explosion qui éclaire mon abîme de temps en temps.

« Rien n'est vanité ; à la science, et en avant ! » crie l'Ecclésiaste moderne, c'est-à-dire

Tout le monde. Et pourtant les cadavres des méchants et des fainéants tombent sur le cœur des autres... Ah ! vite, vite un peu ; là-bas, par delà la nuit, ces récompenses futures, éternelles... les échapperons-nous ?...

-Qu'y puis-je ? Je connais le travail ; et la science est trop lente, Que la prière galope et que la lumière gronde... je le vois bien. C'est trop simple, et il fait trop chaud ; on se passera de moi. J'ai mon devoir, j'en serai fier à la façon de plusieurs, en le mettant de côté.

Ma vie est usée. Allons ! feignons, fainéantons, ô pitié ! Et nous existerons en nous amusant, en rêvant amours monstres et univers fantastiques, en nous plaignant et en querellant les apparences du monde, saltimbanque, mendiant, artiste, bandit, -prêtre ! Sur mon lit d'hôpital, l'odeur de l'encens m'est revenue si puissante ; gardien des aromates sacrés, confesseur, martyr...

Η ΛΑΜΨΗ

Η ανθρώπινη δουλεία! Είναι η έκρηξη που ρίχνει φως στην άβυσσό μου από καιρό σε καιρό.

«Τίποτα δεν είναι ματαιοδοξία. προς τη γνώση και προς τα εμπρός!» φωνάζει ο σύγχρονος εκκλησιαστής, ο οποίος είναι

Όλος ο κόσμος. Και ακόμα τα πτώματα των κακών και των μαλθακών πέφτουν πάνω στις καρδιές των υπόλοιπων ... Αχ! γρήγορα, λίγο γρήγορα, εκεί, πέρα από τη νύχτα ... εκεί είναι η μελλοντική ανταμοιβή, αυτή η αιώνια ανταμοιβή ... θα της ξεφύγουμε;

- Τι άλλο μπορώ να κάνω; Εργασία ξέρω. Και η επιστήμη είναι πολύ αργή. Να καλπάζει η προσευχή και να βρυχάται το φως... Το γνωρίζω πολύ καλά. Είναι πολύ απλό και ο καιρός είναι πολύ ζεστός. μπορείτε όλοι να κάνετε χωρίς εμένα. Έχω το καθήκον μου, αλλά θα είμαι περήφανος, όπως και άλλοι, να το αφήσουμε στην άκρη.

Η ζωή μου είναι τετριμμένη. Λοιπόν, ας προσποιηθούμε, ας αδρανήσουμε! Ω, θλίψη! Και θα υπάρχουμε και θα διασκεδάζουμε τους εαυτούς μας, ονειρευόμενοι φρικαλέες αγάπες και ανύπαρκτους κόσμους, παραπονούμενοι και διαμαρτυρούμενοι για το πως φαίνεται ο κόσμος, ακροβάτη, ζητιάνε, καλλιτέχνη, ληστή, - ιερέα! Στο νοσοκομειακό μου κρεβάτι, η οσμή του θυμιάματος μου ήρθε τόσο έντονα. Κηδεμόνας των ιερών αρωματικών, εξομολόγος, μάρτυρας ...

Je reconnais là ma sale éducation d'enfance. Puis quoi !...
Aller mes vingt ans, si les autres vont vingt ans...

Non ! non ! à présent je me révolte contre la mort ! Le travail paraît trop léger à mon orgueil : ma trahison au monde serait un supplice trop court. Au dernier moment, j'attaquerais à droite, à gauche...

Alors, - oh ! - chère pauvre âme, l'éternité serait-elle pas perdue pour nous !

Εκεί αναγνωρίζω τη βρωμερή παιδική μου εκπαίδευση. Τότε τι! ... Είκοσι χρόνια: θα κλείσω τα είκοσι χρόνια μου, αν και όλοι οι άλλοι το κάνουν...

Οχι! Οχι! Τώρα επαναστατώ ενάντια στο θάνατο! Η δουλειά μοιάζει πολύ εύκολη για την υπερηφάνειά μου: να με προδώσω στον κόσμο θα ήταν πολύ μικρή δοκιμασία. Την τελευταία στιγμή θα επιτεθώ, προς τα δεξιά, προς τα αριστερά...

- Ω! αγαπημένη φτωχή μου ψυχή, τότε η αιωνιότητα μπορεί να μην χαθεί για μας!

MATIN

—

N'eus-je pas une fois une jeunesse aimable, héroïque, fabuleuse, à écrire sur des feuilles d'or, -trop de chance ! Par quel crime, par quelle erreur, ai-je mérité ma faiblesse actuelle ? Vous qui prétendez que des bêtes poussent des sanglots de chagrin, que des malades désespèrent, que des morts rêvent mal, tâchez de raconter ma chute et mon sommeil. Moi, je ne puis pas plus m'expliquer que le mendiant avec ses continuels Pater et Ave Maria. Je ne sais plus parler !

Pourtant, aujourd'hui, je crois avoir fini la relation de mon enfer. C'était bien l'enfer ; l'ancien, celui dont le fils de l'homme ouvrit les portes.

Du même désert, à la même nuit, toujours mes yeux las se réveillent à l'étoile d'argent, toujours, sans que s'émeuvent les Rois de la vie, les trois mages, le coeur l'âme, l'esprit. Quand irons-nous, par delà les grèves et les monts, saluer la naissance du travail nouveau, la sagesse nouvelle, la fuite des tyrans et des démons, la fin de la superstition, adorer - les premiers ! - Noël sur la terre !

Le chant des cieux, la marche des peuples ! Esclaves, ne maudissons pas la vie.

ΠΡΩΙΝΟ

Δεν είχα κάποτε μια νιότη που ήταν υπέροχη, ηρωική, μυθική, να μπορεί να γραφτεί σε σελίδες χρυσού; - Ήμουν πολύ τυχερός! Με ποιο έγκλημα, με ποιο λάθος άξιζα την παρούσα αδυναμία μου; Εσείς που φαντάζεστε ότι από τα ζώα αναβλύζουν δάκρυα θλίψης, ότι οι άρρωστοι απελπίζονται, ότι οι νεκροί έχουν κακά όνειρα, δοκιμάστε τώρα να διηγηθείτε την πτώση μου και τον ύπνο μου. Δεν μπορώ να το εξηγήσω αυτό στον εαυτό μου καλύτερα από τον ζητιάνο με τα ατελείωτα Πάτερ Ημών και Χαίρε Κεχαριτωμένη. Δεν ξέρω πια να μιλάω!

Και όμως, σήμερα, νομίζω ότι έκλεισα τους λογαριασμούς μου με την κόλασή μου. Και ήταν όντως κόλαση. Η παλιά κόλαση, εκείνη που άνοιξε τις πύλες της ο Υιός του ανθρώπου.

Από την ίδια έρημο, στον ίδιο σκοτεινό ουρανό, τα κουρασμένα μάτια μου ανοίγουν για πάντα στο ασημένιο αστέρι, για πάντα, χωρίς να ανακατεύουν ποτέ οι βασιλιάδες της ζωής, οι τρεις Μάγοι η καρδιά, η ψυχή, το μυαλό. Πότε θα προχωρήσουμε, πάνω από τα βουνά και τις ακτές, για να χαιρετήσουμε τη γέννηση της νέας εργασίας, τη νέα σοφία, τη φυγή των τυράννων και των δαιμόνων, το τέλος της δεισιδαιμονίας, - να λατρέψουμε - πρώτοι! - Χριστούγεννα στη γη!

Το τραγούδι των ουρανών, η πορεία των εθνών! Σκλάβοι, ας μη στέλνουμε κατάρες στη ζωή!

ADIEU

—

L'automne déjà ! - Mais pourquoi regretter un éternel soleil, si nous sommes engagés à la découverte de la clarté divine, -loin des gens qui meurent sur les saisons.

L'automne. Notre barque élevée dans les brumes immobiles tourne vers le port de la misère, la cité énorme au ciel taché de feu et de boue. Ah! les haillons pourris, le pain trempé de pluie, l'ivresse, les mille amours qui m'ont crucifié! Elle ne finira donc point cette goule reine de millions d'âmes et de corps morts et qui seront jugés ! Je me revois la peau rongée par la boue et la peste, des vers pleins les cheveux et les aisselles et encore de plus gros vers dans le coeur, étendu parmi les inconnus sans âge, sans sentiment... J'aurais pu y mourir... L'affreuse évocation ! J'exècre la misère.

Et je redoute l'hiver parce que c'est la saison du confort !

- Quelquefois je vois au ciel des plages sans fin couvertes de blanches nations en joie. Un grand vaisseau d'or, au-dessus de moi, agite ses pavillons multicolores sous les

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Φθινόπωρο ήδη! - Αλλά γιατί να λαχταρούμε έναν αιώνιο ήλιο, εάν είμαστε υποχρεωμένοι να αναζητήσουμε τη θεϊκή φωτεινότητα, - μακριά από εκείνους που πεθαίνουν όσο αλλάζουν οι εποχές.

Το Φθινόπωρο. Το σκάφος μας, που ανέβηκε στην κρεμασμένη ομίχλη, γυρίζει προς το λιμάνι της μιζέριας, την τερατώδη πόλη, τον ουρανό της που χρωματίζεται με φωτιά και λάσπη. Αχ! Αυτά τα βρώμικα κουρέλια, το μουσκεμένο από τη βροχή ψωμί, το μεθύσι και οι χιλιάδες αγάπες που με κάρφωσαν στο σταυρό! Δεν θα υπάρξει ποτέ τέλος για εκείνη τη λάμια, τη βασίλισσα εκατομμυρίων νεκρών ψυχών και σωμάτων και που όλοι θα κριθούν! Μπορώ να δω πάλι τον εαυτό μου, το δέρμα μου διαβρωμένο από τη λέρα και την πανούκλα, τα σκουληκιασμένα μαλλιά και τις μασχάλες, και τα μεγαλύτερα σκουλήκια που σέρνονται στην καρδιά μου, απλωμένα ανάμεσα σε άψυχες, άγνωστες απροσδιόριστης ηλικίας φιγούρες... Θα μπορούσα εύκολα να πεθάνω εκεί ... Τι φρικαλέες θύμησης! Σιχαίνομαι τη μιζέρια.

Και νοιώθω φόβο για το χειμώνα γιατί είναι η εποχή του καθισιού!

- Μερικές φορές στον ουρανό βλέπω ατελείωτες αμμουδιές που καλύπτονται από λευκά έθνη χαράς. Ένα μεγάλο χρυσαφένιο πλοίο, επάνω μου, τρέχει με πολύχρωμα φτερά στο

brises du matin. J'ai créé toutes les fêtes, tous les triomphes, tous les drames. J'ai essayé d'inventer de nouvelles fleurs, de nouveaux astres, de nouvelles chairs, de nouvelles langues. J'ai cru acquérir des pouvoirs surnaturels. Eh bien ! je dois enterrer mon imagination et mes souvenirs ! Une belle gloire d'artiste et de conteur emportée !

Moi ! moi qui me suis dit mage ou ange, dispensé de toute morale, je suis rendu au sol, avec un devoir à chercher, et la réalité rugueuse à étreindre ! Paysan !

Suis-je trompé ? la charité serait-elle soeur de la mort, pour moi ?

Enfin, je demanderai pardon pour m'être nourri de mensonge. Et allons.

Mais pas une main amie ! et où puiser le secours ?

Oui, l'heure nouvelle est au moins très sévère.

Car je puis dire que la victoire m'est acquise : les grincements de dents, les sifflements de feu, les soupirs empestés se modèrent. Tous les souvenirs immondes s'effacent. Mes derniers regrets détalent, - des jalousies pour les mendiants, les brigands, les amis de la mort, les arriérés de toutes sortes. - Damnés, si je me vengeais !

Il faut être absolument moderne.

Point de cantiques : tenir le pas gagné. Dure nuit ! le sang séché fume sur ma face, et je n'ai rien derrière moi, que cet horrible arbrisseau !... Le combat spirituel est aussi brutal que la bataille d'hommes ; mais la vision de la justice est le plaisir de Dieu seul.

Cependant c'est la veille. Recevons tous les influx de

αεράκι του πρωινού. Ήμουν ο δημιουργός κάθε γιορτής, κάθε θριάμβου, κάθε δράματος. Προσπάθησα να εφεύρω νέα λουλούδια, νέους πλανήτες, νέες σάρκες, νέες γλώσσες. Νόμιζα ότι είχα αποκτήσει υπερφυσικές δυνάμεις. Χα! Πρέπει να θάψω τη φαντασία μου και τις αναμνήσεις μου! Τι τέλος σε μια υπέροχη καριέρα ως καλλιτέχνης και αφηγητής!

Εγώ! Εγώ αποκάλεσα τον εαυτό μου μάγο, άγγελο, απαλλαγμένο από όλους τους ηθικούς φραγμούς, πίσω στο έδαφος, για να επιδιώξω κάποια υποχρέωση, να τυλίξω στην αγκαλιά μου τη σκληρή πραγματικότητα! Ένας χωρικός!

Είμαι εξαπατημένος; Θα ήταν η ευσπλαχνία η αδελφή του θανάτου, για μένα;

Λοιπόν, θα ζητήσω τη συγχώρεση που έζησα με τα ψέματα. Και αυτό είναι.

Μα ούτε ένα φιλικό χέρι! και από πού μπορώ να αναζητήσω βοήθεια;

Είναι αλήθεια ότι η εποχή μας είναι αν μη τι άλλο σκληρή.

Διότι μπορώ να πω ότι έχω κερδίσει μια νίκη: το τριξίμο των δοντιών, το σύριγμα της φλόγας, οι μιαροί στεναγμοί μειώνονται. Όλες οι βρώμικες αναμνήσεις εξασθενούν. Οι τελευταίες μου επιθυμίες υποχωρούν - η ζήλια για τους ζητιάνους, τους ληστές, τους φίλους του θανάτου, τον κάθε ηλίθιο. - Θα ήταν ξεγραμμένες ψυχές, αν έπρεπε να αναλάβω την εκδίκηση!

Ο καθένας πρέπει να είναι απόλυτα σύγχρονος.

Τέλος οι ύμνοι: κρατήστε ένα βήμα τη φορά. Μια σκληρή νύχτα! Το αποξηραμένο αίμα καπνίζει στο πρόσωπό μου και τίποτα δεν υπάρχει πίσω μου, παρά αυτό το απωθητικό μικρό δέντρο!... Η μάχη για την ψυχή είναι τόσο σκληρή όσο οι μάχες των ανδρών. Αλλά το φάσμα της δικαιοσύνης είναι η χαρά του Θεού και μόνο.

Ωστόσο, αυτό είναι η προηγούμενη νύχτα. Ας αποδεχθούμε όλοι τη

vigueur et de tendresse réelle.

Et à l'aurore, armés d'une ardente patience, nous entrerons aux splendides villes.

Que parlais-je de main amie ! Un bel avantage, c'est que je puis rire des vieilles amours mensongères, et frapper de honte ces couples menteurs, -j'ai vu l'enfer des femmes là-bas ; - et il me sera loisible de posséder la vérité dans une âme et un corps.

Avril-août 1873.

νέα δύναμη και την πραγματική αβρότητα.

Και την αυγή, οπλισμένοι με λαμπερή αυτοσυγκράτηση, θα μπούμε στις θαυμάσιες πόλεις.

Γιατί μίλησα για ένα φιλικό χέρι! Το μεγάλο πλεονέκτημά μου είναι ότι μπορώ να γελάσω με παλιές ερωτικές υποθέσεις γεμάτες ψέματα και να σφραγίζω με ντροπή τέτοια κάλπικα ζευγάρια - Πέρασα από την κόλαση των γυναικών εκεί - και θα μπορέσω τώρα ν'αδράξω την αλήθεια μέσα σε ένα σώμα και μία ψυχή.

Απρίλιος - Αύγουστος, 1873

χειρόγραφα και εικόνες

Το Χειρόγραφο του
ποιήματος «Ο Κοιμι-
σμένος Στην Κοιλιάδα».

Συγγελλεύ
 Α, noir, E blanc, Rouge, U vert, O bledu : rayelles,
 Je dirai quelque jour nos naissances latentes :
 A, noir, corset blanc, Des mouches éclatantes
 Qui combinent autour des manteaux ouelles,
 Golfes d'ombre, E, foudroyant Des vapeurs et des tentes,
 Blanches des glaciers fiers, rois blancs, fusions d'antelle ;
 T, pourpres, sang craché, nire des lèvres belles
 Dans la colère ou les vresses printentistes ;
 U, cycles, vibrations divins des mers vides,
 Pairs des pâtes semées d'animaux, pairs des rides
 Que l'alchimie imprime aux grands fronts d'adieu ;
 O, suprême Clairon plein des stupeurs étranges,
 Silences traversés des mondes et des anges :
 — O l'Omiga, rayon violet de Ses Yeux ! — A. Rimbaud

Le Dormeur du Val.

C'est un trou de verdure où chante une rivière
Accrochant follement aux herbes des haillons
D'argent ; où le soleil, de la montagne fière,
Luit : c'est un petit val qui mousse de rayons.

Un soldat jeune, ~~laine~~^{bouche} ouverte, tête nue,
Et la nuque baignant dans le frais cresson bleu,
Dort ; il est étendu dans l'herbe, sous la nue,
Pâle dans son lit vert où la lumière pleut.

Les pieds dans les glaïeuls, il dort. Souriant comme
Sourirait un enfant malade, il fait un somme ;
Nature, berge-le chaudement : il a froid.

Les parfums ne font pas frissonner sa narine ;
Il dort dans le soleil, la main sur sa poitrine
Tranquille. Il a deux trous rouges au côté droit.

Octobre 1870

Arthur Rimbaud

Το Χειρόγραφο του
ποιήματος «Ο Κοιμι-
σμένος Στην Κοιλιάδα».

Από το έργο του Μία Εποχή στη Κόλαση έχουν διασωθεί μόνο τρία φύλλα. Στη πίσω μεριά, ο Rimbaud έχει γράψει σημειώσεις εμπνευσμένος από το κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο.

Charleville. Το σπίτι
όπου έζησε ο Ρε-
μπώ.

Ο Αρθούρος Ρεμπώ
από τον Ζαν Κοκτώ.

Πορτραίτο του από
τον Αλμπέρτο Τζιακο-
μέτι, 1962

Πορτραίτο του από
τον Πάμπλο Πικάσο,
1962

Πορταίτο του από
τον Ζαν Κοκτώ (1966)

Ο Rimbaud, σε
σκίτσο του Verlaine

Σχέδιο του
Rimbaud.

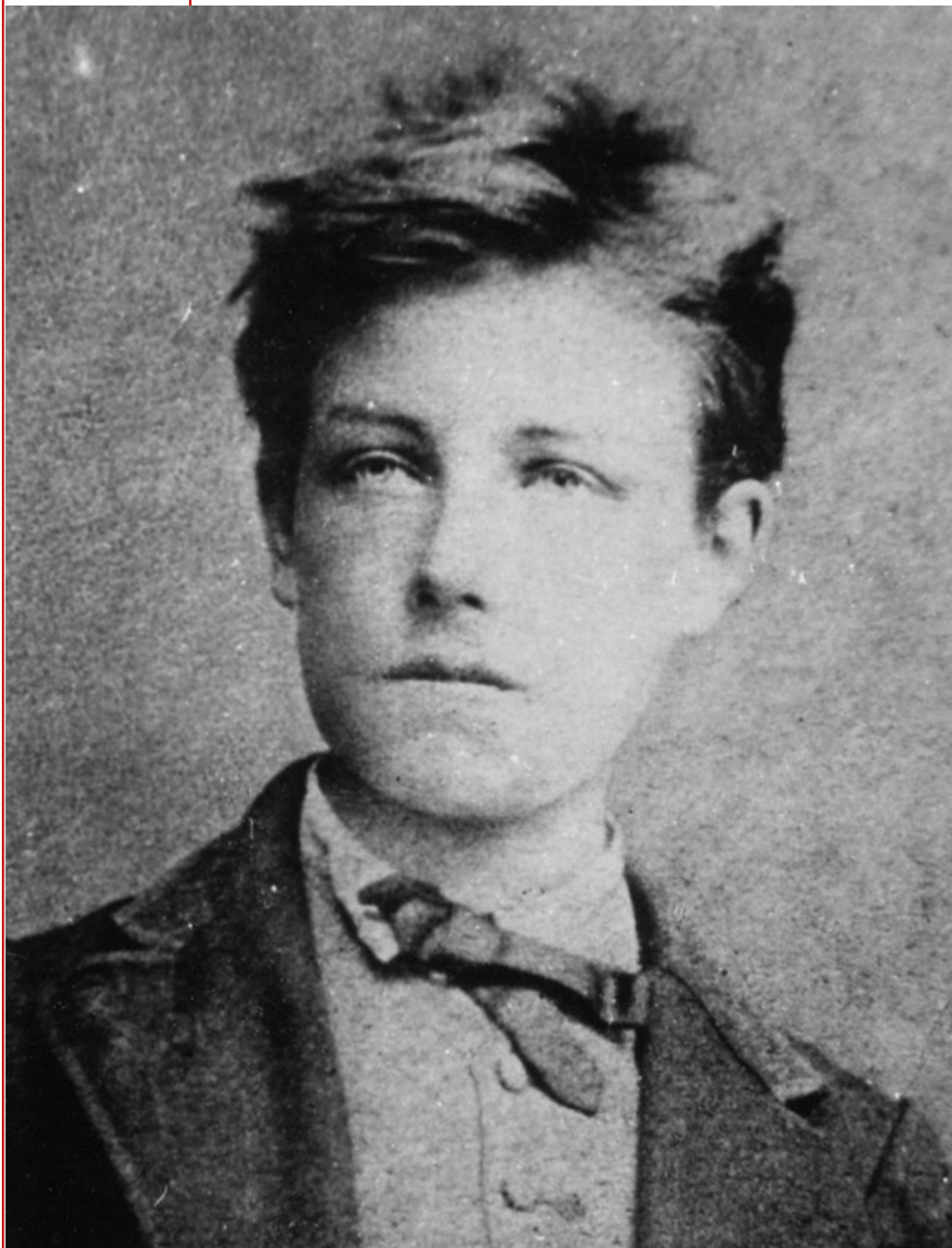

Ο τρίτος από αριστερά στην μπροστινή σειρά είναι ο δεκάχρονος Rimbaud.

Ο Arthur καθιστός με τον αδελφό του Frederic, στην πρώτη τους κοινωνία.

Ο Rimbaud
σε ηλικία 17
ετών φωτογρα-
φημένος από
τον Étienne
Carjat, Δε-
κέμβριος του
1871.

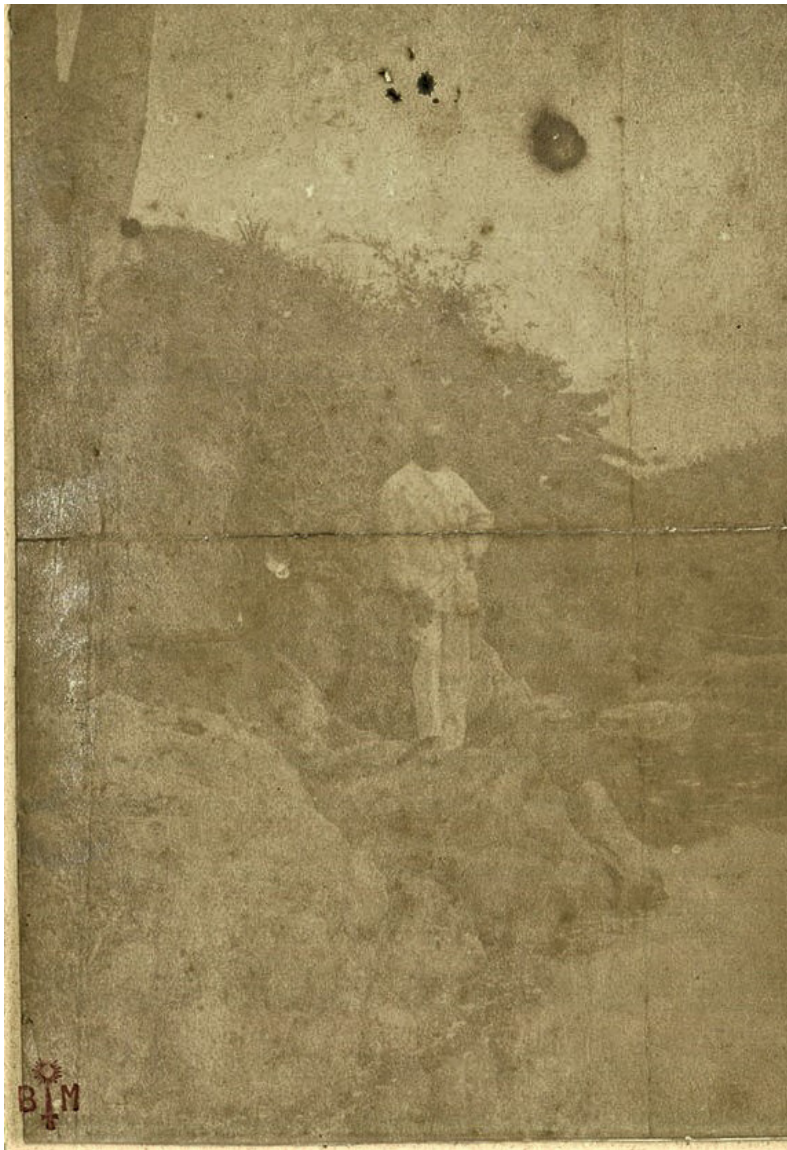

Στο Aden στη βερά-
ντα της οικίας Bardey

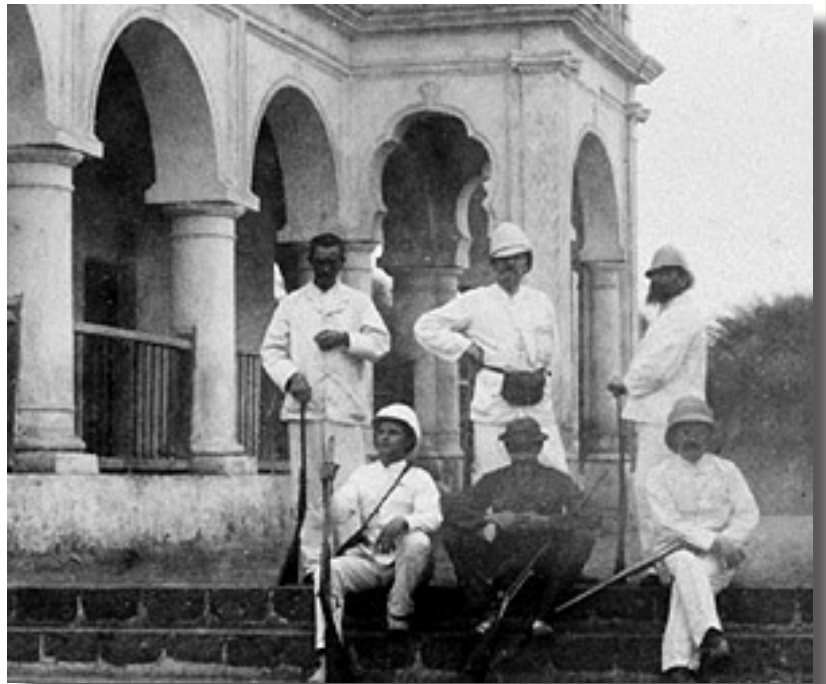
Στο Aden στον κήπο
με τις μπανανιές.

Στον κήπο ενός κα-
φενείου στο Aden.

Ο Rimbaud στο
Αδεν το 1880, όρθιος
αριστερά με το όπλο

Ο Α. Rimbaud στο
Ade.(:). Υπάρχει
αβεβαιότητα αν είναι
αυτός ο Rimbaud.

Ο Rimbaud, δεξιά
της κυρίας, στο Aden
στη βεράντα του Hotel
de l'Univers.

Η μητέρα του
Vitalie Rimbaud.

Ο τάφος του
Arthur Rimbaud στην
Charleville. Στην
επιγραφή διαβάζουμε
Priez pour lui («Προ-
σευχηθείτε γι' αυτόν»).

[illegible]

ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ
ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΡΕΜΠΩ • ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ
ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ. • ΣΕ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΛΙΖΑΣ ΒΑΛΑΣΣΑΚΗ •
ΜΕ ΣΧΕΔΙΑ ΑΝΝΑΣ ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΥ
• ΕΠΙΜΕΛΗΘΗΚΕ ΚΑΙ ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟΝ
ΟΚΤΩΒΡΙΟ ΤΟΥ 2020 Ο ΜΙΧΑΛΗΣ
ΜΕΤΑΞΑΣ ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
ΠΕΝΤΑΝΔΡΟΝ • ΠΑΡΕΧΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΣΕ
ΟΛΟΥΣ

Αριθμός έκδοσης
20

